

Rose

เอกภพ เขต 8

2

สามพี่น้องหนึ่ง เจียน
BLACKBOX วาด

พิมพ์
ครั้งที่

1

Rose

เอกภพวิต 8

เล่ม 2

สามหนึ่งสองหนึ่ง
เจียน

ก าร อ ่ าน คื อ ร าก ร ู าน ที่ ส ำ ค ัญ

คนสองคนลุกขึ้นยืน เขยียดหัวเข้าตรง ก้มลงจ้องมองหนังสือในมือตาไม่กะพริบ
หนังสือนิทานหนูน้อยผมทองกับหมีสามตัว
— สามหนึ่งสองหนึ่ง

เอกภาพเขต 8 เล่ม 2

Rose

ในเครือบริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th
www.amarinbooks.com   @amarinbooks Rose Publishing

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้ใช้บริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดขานนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-5040-1

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ธรินทร์ อุทยานพันธุ์ ปัญจรุ่งโรจน์ • กรรมการผู้จัดการ ฤษณีย์ วิรัตน์พันธุ์
ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ งามอาจ จิระธร • บรรณาธิการอำนวยการ สิริกานต์ ผลงาม
รองบรรณาธิการอำนวยการ ปริญา มั่นสมันตรี • บรรณาธิการ กัลยากร เจริญอมรรัตน์
ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมราลักษณ์ เขียวกลิ่น • ศิลปกรรม ชินวัชร ยศศิริพันธุ์
คอมพิวเตอร์ รัชฎากร ศรพรหมฉาย • พิสูจน์อักษร ดวงกมล บุญรอด
ฝ่ายการตลาด กุลพัฒน์ บัวละออง

คำนำสำนักพิมพ์

เนื้อเรื่องกำลังเข้มข้นน่าติดตามกันเลยทีเดียว เมื่องานทวงหนี้ที่ได้รับมาจากคุณไกรวิทย์กลับมีอะไรซับซ้อนมากกว่านั้น ทั้งเครื่องเคลือบยายมวลาและแก๊งยาเสพติด แม้ปริศนาที่คุณมองคลั่งเอาไว้ เหมือนจะทำให้เรื่องวุ่นวายต่างๆ ไกลจะจบลงเต็มที แต่มันกลับไม่ใช่อย่างนั้น เพราะจิตใจของมนุษย์นั้นยากแท้หยั่งถึง การเลือกเดินทางผิดจึงเกิดขึ้นซ้ำแล้วซ้ำเล่า แม้จะมีโอกาสให้กลับตัวอยู่ตรงหน้าก็ตาม...

เรื่องราวการทวงหนี้ที่ช่างเต็มไปด้วยเงื่อนงำ ไม่เหมือนกับความรู้สึกของเอกภพที่มีต่อดารันต์ ที่ช่างดูออกได้ง่ายดายเสียเหลือเกิน เพราะจูปีเตอร์ทั้งรักทั้งหลงคุณดวงจันทร์แก่นี่มีดของตนเสียขนาดนั้น เหลือแค่ต้องมาลุ้นความรู้สึกของคุณดวงจันทร์แก่นี่มีดแล้วละคะว่าเป็นยังไง

Rose

Trigger Warning : Mention of rape, Coercion
คำเตือนเกี่ยวกับเนื้อหาที่รุนแรง:
มีการกล่าวถึงการข่มขืน (ไม่ใช่กับตัวละครหลักและรอง),
การใช้อำนาจที่เหนือกว่าบังคับให้คนอื่นทำในสิ่งที่ไม่อยากทำ

Content Warning : Blood
คำเตือนเกี่ยวกับเนื้อหา : เลือด

บทที่ 35

แล้วจะไม่ให้รัก ไม่ให้หลงได้ยังไง

พีว

เสียงบานประตูลงโลดปัดลงแนบสนิทกับผนังห้อง ภายในห้องสี่เหลี่ยมเล็กๆ มีดมิดได้ไม่กี่วินาที หน้าตาก็ปรับให้แสงแดดส่องลอดผ่านเข้ามา ทว่าความสว่างอบอุ่นนั้นไม่อาจขับไล่เงาดำในท้องไปได้หมด

ห้องทั้งห้องกลายเป็นภาพสลัว เงาของเฟอร์นิเจอร์ทอดยาวอยู่บนพื้น วิสุทธิ์เดินไปนั่งที่โซฟากลางห้องอย่างเหนื่อยล้า เขาผินหน้ามองออกไปนอกหน้าต่าง แสงอาทิตย์ยามบ่ายตกกระทบอาคารบ้านเรือนสะท้อนประกายสีชาว ท้องฟ้าสีเทาหม่นชมพูขมัวจากฝุ่นละออง

โลกที่โสมม

โลกที่กำลังจะถูกทิ้ง

วิสุทธิ์หันหน้ากลับมา เอนหลังทิ้งน้ำหนักทั้งหมดลงบนเบาะ คอของเขาพาดอยู่ตรงขอบโซฟา ใบหน้าผอมซูบไร้ชีวิตชีวาเหม็นมองเพดาน

ไม่อาจรวมเป็นหนึ่ง

ไม่เข้าพวก

แจกเช่นส่วนเกิน ไร้ซึ่งความหมาย ไร้ซึ่งพื้นที่ให้ยืนบนดาวดวงนี้ รู้สึกเหมือนตัวตนของเขาถูกกันให้ห่างออกไปในที่ไกลแสนไกล ตอนที่สถาบันเมธาเลือกเข้าทำงาน เขายังจำได้ดีว่าที่บ้านเลี้ยงฉลองกันยกใหญ่ แม่เอาเรื่องของเขาไปคุยอวดญาติพี่น้องสามบ้านแปดบ้าน

เขายังจำความรู้สึกภาคภูมิใจในตัวเองตอนนั้นได้ดี

แต่ตอนนี้เขารู้สึกเหมือนตัวเองเป็นไอ้โง่คนหนึ่ง

เขาไม่ใช่คนฉลาดแบบหวักะทิ เขาเป็นเพียงแค่คนหนึ่งที่มีแต่ความตั้งใจเท่านั้น

วิชาที่แรกที่เขาเป็นนักวิทยาศาสตร์ของสถาบันเมธา เขารู้สึกเป็นเกียรติและรักสถาบัน แต่หลังจากที่คุณม่งคลเสียชีวิต ความรักที่มีต่อสถาบันก็ค่อยๆ แปรเปลี่ยนไปเป็นความโกรธและเกลียด เขารู้สึกถูกทอดทิ้งอย่างไม่ยุติ สถาบันไม่แม้แต่จะสนใจ ตอนที่ได้ทำเรื่องเลวร้ายลงไปและได้แตะเงินจำนวนหลายสิบล้านครั้งแรก ความโลภก็เข้าบังตา ความรู้สึกของการมีเงินมีอำนาจมันหอมหวาน มันพาเขาถลาลึก จนตอนที่คนพวกนั้นต้องการให้เขาทำให้เครื่องเคลื่อนย้ายมวลสารส่งข้ามอวกาศได้ เขาจึงค่อยๆ รู้สึกกลัวและรู้สึกผิด หลังจากที่ได้คุยกับเอกภพ เขาก็ตั้งใจว่าจะให้ความร่วมมือเต็มที่

แต่มารวันนี่เมื่อเขาได้รู้ความจริงว่าเพื่อนร่วมสถาบัน เพื่อนร่วมรุ่นจากรั้วมหาวิทยาลัยเดียวกัน รู้ที่เก็บบันทึกงานวิจัยมาโดยตลอด แต่ไม่เคยคิดจะช่วยเหลือเขา

วิสุทธิก็รู้สึกเหมือนถูกหลอก

ที่ผ่านมา เขาไม่เคยได้รับความเชื่อใจเธอ

หรือมันเพียงเพราะเขาไม่ใช่ นักวิทยาศาสตร์บนโลก 2.0

ก็ถ้ามันไม่เคยมีที่ให้เขายืนตั้งแต่แรก

แล้วเขาจะ...เป็นคนดีไปเพื่ออะไร

เขาจะร่วมมือกับทางสถาบันเมธากับผู้มีอิทธิพลเขตแปดไปทำไม

สิ่งที่เขาทำลงไปถูกเปิดเผยแล้ว เขาไม่มีทางได้กลับไปทำงานที่สถาบัน

เมธา เขาอาจจะกลายเป็นคนมีคดีติดตัว อาจจะต้องเข้าคุกเข้าตะราง

เขาไม่ได้มีเส้นสายเหมือนคนอื่นๆ

แล้วเขาจะยังอยู่ตรงนี้ อยู่เป็นลูกผีลูกคนแบบนี้ไปเพื่ออะไร

เพื่อให้ตัวเองดูโง่ไปมากกว่านี้ เพื่อให้ตัวเองเป็นที่วางสายตาถูกเหยียดหยามจากเพื่อนร่วมสถาบันบนโลก 2.0 เธอ

วิสุทธิหิบบิโตร์คัพพ์ขึ้นมา เขายังมีบันทึกข้อมูลเอาไว้ว่าเขาขายเครื่องเคลื่อนย้ายมวลสารไปให้ใครบ้าง

“เรื่องที่เซตแปดมีคุณนายแล้วเป็นความจริงหรือ” เสียงหวานเย้ายวนเอ่ยถามหนุ่มน้อยหน้าตาประณีตงดงามหมดจด ผิวของเขาขาวอมชมพู ดวงตาเรียวยาว เส้นขอบตาคมเข้มทว่าอ่อนหวานดูการวัดของพู่กันขนสัตว์ราคาแพง ปลายจมูกโด่งเซตั้น ยามพินิจทั้งใบหน้าจะชวนฝันเสียจนไม่อาจละสายตา หนุ่มน้อยเพียงยิ้มและตอบกลับแผ่วเบา

“เห็นเขาลือมาว่าอย่างนั้น”

ลึนคำ ร่างขาวนวลสูงโปร่งก็ถูกมือสีแทนหยาบดุดันรวบเข้าไปชิดกับร่างกายแข็งแรงกำยำภายใต้เสื้อสูทสีขาวสะอาดตา

“รสสินอยากคุยกับฉัน?” เสียงทุ้มเอ่ยถามคนปลายสายในโทรศัพท์ คิ้วเข้มเลิกสูง “เอาลี โอนสายมันมาให้คุยกับฉัน” ดวงตาของปวัตฉายแววพึงพอใจ มือข้างที่ไม่ได้ถือโทรศัพท์วางอยู่บนหน้าตักขาวของคนที่อ้อมกอดนิ้วชี้ขยับขึ้นลงเหมือนเวลาที่เคาะโต๊ะ ทว่าตอนนี้โต๊ะคือเนื้อนุ่มของหน้าตักปวัตหันไปสบตากับผู้หญิงที่นั่งข้างคนในอ้อมแขน เขายักพยับเหงื่อหน้าไปทีประตุ โลให้เธอออกไปจากห้อง

เธอรีบออกไปทันที เหลือไว้เพียงเด็กหนุ่มนำหลงไหลบนโซฟา

“ผมหาคุณตั้งนาน ไม่คิดว่าวันนี้คุณจะมาหาผมเอง...” มุมปากของปวัตกลดลึกและหยักยกสูง เขาเงยบอดทนฟังปลายสายอย่างตั้งใจ ลึกพักก็พูดขึ้นด้วยน้ำเสียงที่แสนจะอารมณ์ดี “ได้สิ ผมจะให้คนของผมไปจัดการคนของผู้ปกครองเซตแปด แล้วให้พวกเขาพาคุณมาหาผม ยินดีที่ได้ร่วมงานกันนะคุณวิสุทธิ”

ปวัตวางสายแล้ววางโทรศัพท์ลงบนโต๊ะข้างโซฟา ก่อนจะโน้มหน้าลงมาสบตาเด็กหนุ่มที่กำลังซ่อนตาขึ้นมองเขาด้วยความสงสัยใคร่รู้ “เหมือนเมื่อที่ฉันได้ยินเธอพูดถึงคนอื่น”

แพขนตาของคนในอ้อมกอดหลบต่ำ

“แค่แปลกใจ ได้ข่าวว่าคุณนายเซตแปดเป็นใครก็ไม่รู้ ไม่มีหัวนอน

ปลายเท้า นามสกุลก็ธรรมดา แต่กลับได้เป็นคุณนายเซตแปด”

ป๊อตจับคางอีกฝ่ายให้เงยหน้าขึ้นมา เขาจ้องลึกลงไปในดวงตาคู่นั้น “พูดอย่างนี้หมายความว่ายังไง อยากจะเลื่อนสถานะบ้างหรือ”

เด็กหนุ่มเพียงยิ้มน้อยๆ “ไม่ครับ ถ้าเลื่อนสถานะแล้วโดนคุณเขี่ยทิ้งขึ้นมา ผมคงอายคนอื่นมาก ผมชอบอยู่แบบนี้มากกว่า”

ป๊อตยิ้ม “ฉลาดนะเรา ก็ไม่รู้น้องชายฉันคิดอะไรอยู่ถึงกล้าเอาตัวไปอยู่ตรงนั้น ถ้าโดนเขี่ยตกลงมา แล้วร้องให้มาหาฉัน เธอจะให้ฉันปลอบน้องชายฉันไหม”

คนฟังส่ายหน้ายิ้มๆ “ไม่ครับ เขาไม่เจียมตัวตั้งแต่แรก แล้วทำไมเราต้องไปปลอบเขาด้วยล่ะครับ”

ป๊อตหัวเราะเบาๆ ใบหน้าหล่อเหลาดูเต็มไปด้วยเสน่ห์ลึกลับน่าขนลุก

“โง่ง!” ไกลำเท้าใส่มนุษย์สองคนที่อยู่ดีๆ พอเข้ามาในห้องกันแล้วมนุษย์คนหนึ่งก็จับมนุษย์อีกคนกอดกับผนัง ใบหน้าแนบชิด คนที่โดนกอดกับผนังหน้าตาดูธรรมดา หลับตาแน่น คิ้วขมวดมุ่น

ส่วนคนที่จับอีกฝ่ายกอดกับผนังและมือเป็นปลาหมึกยุบยับไปทั่วก็คือปะป๊าแน่นอน!

ปะป๊าทำอะไรนะ!

“โง่ง!” ไกลำเท้าและยกขาหน้าทั้งสองข้างขึ้นมาวางบนขาของเอกภพมันตะกุก กระโดดสองขาไปมาราวกับกำลังพยายามห้ามการทะเลาะวิวาทนี้

การทะเลาะวิวาทของลีนร็อนที่บุกรุกเข้าไปในโพรงปากนุ้ม กวาดเก็บความหวานทุกรายละเอียด กลืนกินบดขยี้ทำลายแรงดึงดูดของดวงจันทร์ไม่มีชิ้นดี

หัวใจเต้นระรัว

มือของเอกภพโอบเอวก่อนจะสอดเข้าไปใต้เสื้อของดาร์นัต แต่พอเจอเกราะอ่อนกันกระสุน เอกภพก็ดึงมือออก เปลี่ยนเป็นจับริมฝีปากน่ารักแทน

“โง่ง! โง่ง!” ไกลำเท้ารัวๆ ประหนึ่งว่าดาร์นัตกำลังโดนปะป๊าทำร้าย เอกภพผล่ออก หน้าผากยังคงแนบสนิทกับดาร์นัต ลมหายใจทั้งคู่หอบ

กระชั้น ริมฝีปากของดาร์นัต์แดงระเรื่อและนํ้าวาว

เอกภพมองไม่วางตา ขนตาสีดำของดาร์นัต์ยาวอน ชันของเปลือกตา
เด่นชัดราวกับจักรวาลตั้งใจวาดมาให้

สายตาเขาคงมีปัญหาแล้วละ แม้แต่เปลือกตาก็ยังมองว่าน่ารักเสียจน
หัวใจคันยุบยิบ

“หิวข้าวหรือยังครับ” เอกภพถามเสียงนุ่ม

ไม่เคยคิดเลยว่ายามมีความรัก ตัวเขาทั้งอยากอ่อนโยนและสุภาพกับ
อีกฝ่ายถึงเพียงนี้

“อืม” ดาร์นัต์ตอบรับในลำคอแผ่วเบา

เอกภพกระชับแขนที่โอบรอบเอวของดาร์นัต์ ริมฝีปากยังวนเวียน
อยู่ที่ใบหู “อยากกินอะไรเป็นพิเศษไหม” เขาขบตั้งหูดาร์นัต์เบาๆ

ถ้าจะว่าหลงก็คงใช่

หลงให้ตายกันไปเลยข้างหนึ่ง

“ไม่”

ดาร์นัต์ตอบแค่นั้น ลื่นๆและเย็นชา ทว่าใบหน้ากลับอมชมพูน้อยๆ
สายตาหลุบต่ำ เขินอายได้อย่างน่ารัก เอกภพคิดจะเริ่มการทะเลาะกับ
ดาร์นัต์อีกรอบ แต่เลิก้าเหมือนรู้ ลูกสาวคนเก่งกัศชาয়ทางเก่งเขาไว้มัน
แล้วดึงไปอีกทางอย่างสุดพลัง เอกภพหันไปมอง เขาตีความลูกสาวไปอีกทาง

“มาๆ” เอกภพผละออกจากดาร์นัต์ ก้มลงอุ้มโลก้าขึ้นมาแล้วจับ
แก้มซ้ายแก้มขวาของลูกสาว “งอนที่พ่อไม่จับหนูหรือคะ”

โลก้าจ้องหน้าเอกภพอยู่พักหนึ่งก่อนถอนหายใจใส่พ่อต้งเหือกแล้ว
หันหน้าไปทางอื่น

เอกภพเลิกคิ้ว “ถอนหายใจใส่พ่อนี้หมายความว่ายังไงคะ”

พื่อรที่หลบอยู่ในห้องครัวนานสองนาน เมื่อเห็นว่าการทะเลาะน่าจะ
สงบลงแล้ว จึงเดินออกมาจากห้องครัวและถามคนทั้งสองอย่างสุภาพ
“จะกินข้าวเลยไหมคะ พี่จะได้จัดโต๊ะให้”

“จัดเลยพื่อร คุณนายผมหิวแย่แล้ว” เอกภพว่ายิ้มๆ เหลือบมอง
คุณนายที่ยังคงยืนนิ่งเงียบอยู่ตรงประตู

ความรักสูงส่งและค่อย ๆ ผลิบานดั่งการแก้มกลีบแรกของดอกไม้
เอกภพเดินเข้าไปในห้องอาบน้ำ ที่อ่างล้างหน้ามีแปรงสีฟันของใครบางคน
วางคู่กับของเขา ตอนแปรงฟันก็เหมือนยาสีฟันจะหวานไปด้วย แปรงเสร็จ
แล้วเข้าไปอาบน้ำได้ฝักบัว บนชั้นวางของมีขวดสบู่ขวดแชมพูวางเรียงกัน
หนึ่งในนั้นมีสองขวดที่เอกภพไม่คุ้นตา แต่ทำให้หัวใจเขาค้นยุบยับ

รู้สึกเหมือนอีกฝ่ายยอมแบ่งปันพื้นที่ส่วนตัวให้เขา
มันเป็นเรื่องเล็กน้อย เรื่องเล็กน้อยมาก ๆ แต่กลับทำให้ทั้งหัวใจเขา
พองโต

เอกภพสระผมไปยืมไป ฟองขาวเต็มหนึ่งศีรษะ สายน้ำอุ่นไหลริน
ลงมาจากฝักบัว ในห้องเกิดคว้นขาวลอยอ้อยอิ่ง

จริงๆ ดารันต์ก็ย้ายมาอาบน้ำที่ห้องเขาได้สองสามวันแล้ว แต่เอกภพ
ยังไม่กล้าหยิบขวดสบู่ขวดแชมพูของดารันต์ขึ้นมาดู

ได้แต่มองแล้วก็เขินเหมือนคนบ้า

จากที่อาบหน้านานอยู่แล้วก็อาบหน้านานขึ้นไปอีก ซึ่ซมแปรงสีฟัน
ขวดสบู่ ขวดแชมพูของคุณนายเซตแปด

เขาไม่เคยคิดมาก่อนว่าการที่มีข้าวของของคนที่เรารักมาวางคู่กับ
ข้าวของที่เราใช้เป็นประจักษ์จะทำให้หัวใจหวานอุ่นๆ ถึงเพียงนี้

วันนี้เอกภพลองเอื้อมมือไปหยิบขวดสบู่ขวดแชมพูของดารันต์ขึ้นมาดู
อย่างสงสัยใคร่รู้ แต่เขาพบว่าขวดแชมพูกลับเบาโหวง

น่าจะใกล้หมดแล้วแฮะ

ดารันต์นั่งอยู่ตรงโซฟา เขาวางศอกลงบนที่วางแขน ตรงพรมของพื้นห้อง
มีโถก้านนอนหมอบอยู่ ในมือของเขาก็ก้างถือแท็บเล็ตของเอกภพ ตอนที่เขา
เดินออกมาจากห้องน้ำ ก็เห็นเอกภพกำลังนั่งหน้าทีวีชมมวดกับเพลชไตร์ฟ
และแท็บเล็ต

เอกภพบอกว่าหน้าตาของเพลชไตร์ฟอันนี้ไม่เหมือนกับเพลชไตร์ฟ
เมื่อสามร้อยปีก่อนซะทีเดียว

น่าจะถูกดัดแปลงและต้องเสียบเข้ากับอะแดปเตอร์เฉพาะ ซึ่งพิภุทธ

น่าจะมီးอะแดปเตอร์ชนิดนี้อยู่ที่ตัว

ดาร์นตันก็สงสัยหน้าตาของแฟลชไดรฟ์และวิธีใช้งานเมื่อสามร้อยปีก่อน จึงใช้แท็บเล็ตของเอกภพที่เจ้าตัวเป็นคนยัดใส่ในมือเขาก่อนไปอาบน้ำเปิดดู

ดาร์นตันแตะที่ช่องค้นหา กำลังจะพิมพ์คีย์เวิร์ดลงไป ประวัติการค้นหาก็ปรากฏขึ้นมาด้านล่าง

เขาเหลือบตาดูอัตโนมัติตามนิสัยที่ติดมาจากการทำงาน

- หน้าตาของแฟลชไดรฟ์สมัยก่อน
 - อุปกรณ์ที่ใช้กับแฟลชไดรฟ์
 - อยากทำให้เซ็กซ์ครั้งแรกโรแมนติกและประทับใจ
 - คนที่ไม่เคยมีเซ็กซ์มาก่อน ครั้งแรกรู้สึกกังวลไหม
 - มีเซ็กซ์กับผู้ชายต้องทำยังไง
 - เจลหล่อลื่นยี่ห้อไหนดีที่สุด
 - เทคนิคการเข้าประตูลังให้ปลอดภัยและประทับใจฟินไปถึงดวงดาว
- “...”

ดาร์นตันพิมพ์ว่า

“หมกมุ่น”

ทว่าในวินาทีต่อมาเขาก็เหลือบไปเห็นข้อความที่อยู่ถัดไป

- วิธีทำพุดดิ้งอร่อยๆ
- วิธีทำพุดดิ้งมัดใจเมีย

มุมมองของดาร์นตันพลอยก้ขึ้น เขาถอนหายใจแผ่วเบา ก่อนจะทำเป็นว่าไม่เคยเห็นประวัติการค้นหาเหล่านี้

เอกภพเดินออกมาจากห้องน้ำ ผมยังเปียกอยู่ เขาเดินผ่านห้องนอนตรงไปยังห้องนั่งเล่นอย่างว่องไว ปรากฏว่าดาร์นตันไม่อยู่ที่โซฟา แต่แท็บเล็ตและแฟลชไดรฟ์วางอยู่บนเบาะ ลูกสาวเขาก็หายไป เอกภพหันซ้ายหันขวาเจอโล่ก้ากำลังนั่งสั่นหางตุ๊กตีก้อยอยู่ตรงบานประตูกระจกชั้นติดดาตฟ้า จังหวะนั้นดาร์นตันก็เดินกลับเข้ามาในห้องพอดี โล่ก้าส่งเสียงเล็กเสียงน้อย

ราวกับไม่พอใจ

คนที่อาบน้ำไปเกือบสองชั่วโมงงูงเล็กน้อย “มีอะไรเธอ”

“ลูกคุณเจอจิ้งจกในห้อง เहांไม่หยุด ผมเลยจับจิ้งจกไปปล่อยข้างนอก” ไลก้าวิ่งวนรอบดาร์นต์เป็นวงกลม มันคิดว่าจิ้งจกยังคงอยู่ในมือของอีกฝ่าย ดาร์นต์เดินผ่านเอกภพไปล้างมือในห้องครัว เอกภพกับไลก้าเดินตามดาร์นต์ไป ในขณะที่ดาร์นต์กำลังล้างมือ เอกภพยืนลูบต้นคอตัวเองอยู่ข้างหลังดาร์นต์ สักพักเขาก็หันไปส่งสัญญาณมือให้ไลก้านั่งลงอย่างเรียบร้อย

ไลก้าตอนเด็กโดนฝึกมาอย่างดี เมื่อเห็นสัญญาณมือจากคุณพ่อ ก็นิ่งๆ เอกภพยืนข้างไลก้า เมื่อดาร์นต์ล้างมือเสร็จ เขาหันมาก็เห็นสองพ่อลูกเหยียดหลังตรงราวกับกำลังเข้าแถวเคารพธงชาติ ดาร์นต์ส่งสายตา มีคำถามไปให้เอกภพ

เอกภพกระแอมกระไอเล็กน้อย ผายมือไปทางไลก้า “คุณว่า...ไลก้าน่ารักไหม”

ไลก้าเอียงหน้า ทางของมันเป็นไปมา

ดาร์นต์มองไลก้าแล้วก็เลื่อนสายตากลับไปมองเอกภพ

“น่ารัก”

“น่ารักก็รับเป็นลูกหน่อยสิ”

ดาร์นต์ขมวดคิ้วไม่เข้าใจ

เอกภพลูบจมูก “เมื่อที่คุณเรียกไลก้าว่าลูกคุณ...เปลี่ยนจากลูกคุณ...เป็น...” เขาอ้าอึ้งนิดหนึ่ง สุดท้ายก็พูดออกไป “เป็นลูกเราไม่ได้เธอ”

ดาร์นต์หนึ่งไปสักพักก็ยกกำปั้นขึ้นมาปิดปาก หันหน้าไปอีกทางพลางหัวเราะออกมาเบาๆ

“คุณทำอะไร ผมไม่เคยขออะไรใครแบบนี้เลยนะ”

ดาร์นต์ปรับน้ำเสียงให้กลับมาเป็นปกติ “ผมไม่คิดว่าคุณจะซีเรียสเรื่องนี้”

เอกภพยกไหล่ “ผมไม่ได้ซีเรียสเลย แต่ไลก้าเสียใจนะ คุณดูหน้าไลก้าสิ”

ไลก้าทำตาแป๋ว เอียงหน้ามองดาร์นัต บนปลอกคอปรากฏ
เครื่องหมาย [?]

“ก็ดูปกติดีนะ”

“คุณดูดี ๆ ไลก้าเสียใจนะ ผมเป็นพ่อ ผมรู้หมดแหละว่าลูกคิด
ยังไง”

ไลก้ายกอุ้งเท้าหลังมาเกาของตัวเอง

ดาร์นัตเดินออกจากห้องครัว เอกภพกับไลก้าเดินตามไป

[ได้เวลาเข้านอนของไลก้าแล้วค่ะ] เสียงสมพรเอ๋ยแจ้เตือน ดาร์นัต
ทรุดตัวลงนั่งบนโซฟา เอกภพทำท่าจะนั่งลงข้าง ๆ แต่ดาร์นัตกลับผายมือ
ไปที่ห้องนอนของไลก้า

“ไม่พาไลก้าเข้านอน?”

เอกภพยืนนิ่งสักพักก็ถามออกมาอย่างหน้าตาย “คุณหมายถึง
พาลูกของเราเข้านอนใช่ไหม”

ดาร์นัตชะงัก เขามีสีหน้าปราศจากอารมณ์ไปวินาทีหนึ่ง ก่อนจะ
ก้มหน้าลงอ่านข้อมูลบนแท็บเล็ต มุมปากหลุดยิ้มขำ

เอกภพเห็นดังนั้นก็อมยิ้มรับพาลูกเข้านอนอย่างไร

ไม่ใช่สิ

พาลูกของเราเข้านอนอย่างไร

“คุณว่า ผมเอาแฟลชไดรฟ์อันนี้ไปให้ปราชญ์หาอะแดปเตอร์ดีไหม”

เอกภพชูแฟลชไดรฟ์ที่เทียบกับภาพฮาร์ดไดรฟ์ของแฟลชไดรฟ์ที่ฉายออกมา
จากแท็บเล็ต ตอนนี้เอกภพกับดาร์นัตย้ายมานั่งบนเตียง หลังของพวกเขา
พิงหัวเตียง ขาสอดอยู่ใต้ผ้านวม

หัวไหล่กันและกันแนบชิด กลิ่นสบู่ กลิ่นแชมพูของดาร์นัตลอย
ผะเผ่ว

เอกภพรู้สึกประหม่าอย่างที่มีคนมีประสบการณ์โชกโชนไม่สมควรจะมี
เขารู้สึกปากคอแห้ง การขยับของลูกกระเดือกก็ชัดเจน เขาเฝ้าปากนิด ๆ
ไม่รอให้ดาร์นัตได้เอ่ยตอบประโยคคำถามของเขา เอกภพก็ถามคำถามใหม่

“เหมือนแซมพูของคุณใกล้จะหมดแล้วหรือเปล่า”

“อืม” ดารันต์ตอบส่งๆ เพราะกำลังขบคิดกับคำถามก่อนหน้านี้ของเอกภพ

เอกภพเสยผมเล็กน้อย สายต่ายังคงจับจ้องอยู่ที่แฟลชไดรฟ์ “ต่อไปนี่ก็ให้พ่อเขาดูแลแซมพูของคุณด้วยเลยก็แล้วกันนะ”

ทว่ากลับมีเพียงความเงิบที่ตอบกลับมา เอกภพเคลื่อนสายตาจากแท็บเล็ตขึ้นไปมองคนข้างตัว ดารันต์มีสีหน้าค่อนข้างมึนงง เขาใช้ชีวิตอยู่คนเดียวเป็นส่วนใหญ่ จึงไม่เข้าใจที่เอกภพต้องการสื่อมากนัก เอกภพเห็นดังนั้นก็รีบขยายความ ท่าทางเหมือนหนุ่มน้อยอายุสิบหกสิบเจ็ดที่เพิ่งจะมีความรัก “กะ...ก็คุณย้ายมาอยู่กับผมแล้วไง ข้าวของเครื่องใช้อะไรของคุณก็ให้พ่อดูแลนะ อยากให้ผมพุดตั้งอยู่ในตู้เย็นอย่างน้อยก็ถ้วยละ ผมจะได้ไปตั้งค่าระบบในตู้เย็น”

คราวนี้เป็นดารันต์ที่เป็นฝ่ายก้มหน้าลงไปมองแท็บเล็ต “เรื่องแฟลชไดรฟ์ คุณไม่รอคุณพิภพรหรือครับ”

“...”

เปลี่ยนเรื่องเอาเสียตื้อๆ

เอกภพอมยิ้ม

แต่ถ้าเปลี่ยนเรื่องอย่างนี้ก็คือตกลงแล้วละ

“ถ้วยหนึ่งก่อนแล้วกัน ถ้าไม่พอ ผมค่อยเพิ่มเป็นสองนะ”

ดารันต์ใช้นิ้วแตะที่ภาพฮอโลแกรมของแฟลชไดรฟ์เมื่อสามร้อยปีก่อน ดันให้ส่วนหัวที่เสียบเข้ากับอุปกรณ์คอมพิวเตอร์หันเข้ามาหาตัวเองเพื่อจะเปรียบเทียบกับอันที่อยู่ในมือ

เป็นคนเงินแล้วก็ดีสินะ ไม่ยอมให้อยอมอ้ออะไรทั้งนั้น

เอกภพชี้ไปที่ภาพตรงหน้า “ถ้าผมไม่รอพิภพร แล้วเอาไปให้บลูสเปซพัฒนาต่อละก็ ผมจะมีอำนาจสุดๆเลยนะ” เอกภพใช้นิ้วปิดปอยผมของดารันต์ “มีอำนาจในแบบที่ใครมาทำอะไรคุณไม่ได้เลย แบบที่ว่าคุณนายของผมขึ้นทุกคนก็ต้องบอกว่าเป็นนก ชี้นี้ทุกคนก็ต้องบอกว่าเป็นไม้” เอกภพเกลี้ยปดผมยาวไปทักทายดารันต์ “จะไม่มีใครกล้าแตะต้องคุณ”

เขาค็ลีย้มบางๆ “แต่ผมรู้ว่ามันไม่ใช่สิ่งที่คุณต้องการ”

ดาร์นต์หันมาสบตากับเอกภพ “แล้วผม...ใช้สิ่งที่คุณต้องการจริงๆ เหนือ”

เอกภพขมวดคิ้ว ชักสีก้นหน้าไม่พอใจทันที “ทำไมคุณพูดอย่างนั้น”

ดาร์นต์ถอนหายใจเล็กน้อย ดวงตาสีเข้มฉายแววล้าลึกดูจ้วงสมุทรกว้างใหญ่ “ผมมีแต่จะทำให้คุณเป็นอันตราย...” ดาร์นต์นั่งคิดไปครู่หนึ่ง รวากับกำลังกลั่นกรองสิ่งที่อยู่ในใจออกมา “ผมไม่เหมือนลูกสาวของผู้ปกครองเขตเจ็ด หรือลูกหลานของตระกูลใหญ่ ผมให้อะไรคุณไปมากกว่านี้ไม่ได้แล้ว กับผมมันคุ้มเหนือ...”

ยังไม่ทันพูดจบ เอกภพก็ดึงดาร์นต์เข้ามาถอด

“เด็กโง่” เขาเอคางเกยศีรษะอีกฝ่าย “ทำไมถึงคิดมากขนาดนี้”

ดาร์นต์เพียงอยู่หนึ่งๆ ไม่ได้ขัดขึ้นอะไร เขาหลับตาลง หัวใจเหนือล้ำ “ผมรู้สึกว่าคุณที่มายู่กับผม ทุกคนจะเจอเรื่องไม่ดี ผมไม่อยากให้คุณเจอแบบนั้น ไม่อยากลากคุณไปข้องเกี่ยวกับคนพวกนั้น”

“คุณลองคิดกลับกันนะ ถ้าผมเป็นคุณแล้วคุณเป็นผมละ คุณจะทำยังไงเหนือ” เอกภพหุบตาลงมองคนในอ้อมแขน นึกภาพคนเมื่อเช้าที่หิบบินขึ้นมายุ่งรวดเร็ว เคลื่อนตัวคล่องแคล่ว ตัดสินใจเฉียบไว แล้วดูตอนนี้สิ นอนหนึ่งเป็นลูกแมวน้อยให้เขาตระกองกอด

แล้วจะไม่ให้รักไม่ให้หลงได้อย่างไร

ดาร์นต์เงิบเหมือนอย่างเคย แต่เอกภพชินแล้ว “คุณต้องเรียนรู้ที่จะไม่โทษตัวเองได้แล้วนะ อย่าอะอะอะไรก็โทษตัวเองสิ ใจดีกับตัวเองบ้าง” เอกภพดันตัวดาร์นต์ออกแล้วบีบจมูกเล็กๆ นั้น “อยู่กับพี่ภพเดี่ยวพี่ภพสอนน้องดาร์นต์เอง โอเคปะ”

ดาร์นต์มองเอกภพเนิ่นนาน ดวงตาล้าลึกที่คล้ายยากจะหยั่งค่อยๆ ดูกระจ่างใสและพร่างพรายดูจดาราบนม่านนภารাত্রี ดาวเดี่ยวของเขาพยักหน้าบ่อยๆ “อืม”

เอกภพยิ้ม

ดาร์นต์ก้มลงไปสนใจแฟลชโทรศัพท์ในมือต่อ “ถ้าคุณให้ปราชญ์ช่วยหา

อะแดปเตอร์ แต่พอคุณเปิดมันได้ สุดท้ายข้อมูลทุกอย่างคุณก็ต้องยกให้คุณพิภทรอยู่ดี อีกอย่างก็ไม่ว่าปราชญ์จะใช้เวลาหอะแดปเตอร์ที่สามารถใช้เปิดแฟลชไดรฟ์อันนี้นานแค่ไหน เรื่องนี้ยิ่งยืดเยื้อยิ่งไม่เป็นผลดี”

เอกภพพยักหน้า “ก็ได้ ถึงผมจะไม่ชอบไอ้พ่อคนดีเทวดานั่นก็เถอะ”

เอกภพลูบคาง “คุณคิดว่าเราควรบอกเรื่องนี้ให้คุณนฤพล หัวหน้าเก่าของคุณรู้ไหม”

“ยังไม่ใช่ตอนนี้”

ดาร์นส่งแฟลชไดรฟ์กับแท็บเล็ตคืนให้ เอกภพวางมันไว้บนหัวเตียง

“ถ้าไม่ได้เป็นตำรวจแล้ว คุณอยากทำอะไร”

ดาร์นต๊ะซังก

เขาไม่เคยคิดถึงเรื่องนี้มาก่อน ไม่เคยคิดว่าตัวเองชอบอะไรหรืออยากทำอะไร

ดาร์นลืมหืมตาบ่น “ผม...ไม่รู้”

เอกภพยิ้มน

“งั้นคุณก็เป็นคุณนายเซตแปดไปก่อนแล้วกัน”

ดาร์นต๊ะลิ้นหน้าเอือมระอา เอกภพหัวเราะ นอนเท่าที่สะดวกเพื่อจะได้มองเห็นอีกฝ่ายได้ชัดๆ

“คุณหมกมุ่นเหมือนกันนะ” ดาร์นตีพิมพ์ผ้าแผ่วเบา

เอกภพเลิกคิ้ว มุมปากกระตุกยิ้ม

“คุณรู้ได้ไงว่าผมหมกมุ่น”

ดาร์นหรีดตามองเอกภพ เริ่มสังหรณ์ใจอะไรบางอย่าง

เอกภพอมยิ้มเจ้าเล่ห์ “ผมตั้งใจให้คุณเห็นเถอะ เห็นแล้วเป็นไง เห็นแล้วคิดว่าผมน่ารักมากอะดิ น่ารักขนาดนี้ก็รักได้แล้วนะ รูปหล่อแม่รวย สุดจัดในเซตแปด”

ดาร์นตืดผ่านมขึ้นมาปิดหน้าตัวเอง

เอกภพตามไปตืดผ่านมลง แต่อีกฝ่ายจับไว้แน่น “หลบหน้าผมคืออะไร เนิง?”

“ความมั่นใจของคุณทำเอาผมอายแทน”

มือของเอกภพไต่ผ่านผมเริ่มชุกชุน “แล้วคืนนี้อยากอายมากกว่านี้ไหม”

“...”

เอกภพก้มลงกระซิบข้างหูดาร์นต์ “ยานอวกาศของพี่ภพพร้อมให้น้องดาร์นต์มาขึ้นแล้วนะครับ” เอกภพกระแอมกระไอเล็กน้อย ตอนนั้นท่วงทำนองดนตรีแจซสุดเซ็กซี่โรแมนติกก้องกังวาลขึ้น

คนไต่ผ่านผมถึงกับหลุดหัวเราะออกมาเบาๆ

“นี่คือการชวนขึ้นยานอวกาศสุดโรแมนติกที่คุณไปหามาเหรอ”

[สมพราหะ ไม่ใช่คุณเอกภพ]

“สมพร!”

เอกภพถลึงตาใส่เพดาน ก่อนจะกลับมาสนใจหมาป่าดุร้ายบนเตียงต่อ “ประวัติการค้นหามันก็แค่เอามาเพิ่มคะแนนความน่ารักของผมเท่านั้นละระดับเอกภพเซตแปดไม่ต้องมานั่งหาสาวหุอะไรหรอก”

“ที่จริงแล้วคุณก็เคยกับผู้ชายมาก่อนสินะครับ”

เอกภพสะดุ้งโหยง รีบส่ายหน้า “ไม่ๆ ไม่เคยเลยครับ ทูนหัวของผมคนไหนคนแรกเลย ไม่มี ประวัติการค้นหามันก็มีจริงบ้างไม่จริงบ้างอะนะ คุณอย่าไปใส่ใจเลย ปล่อยๆ ไปเถอะ”

เสียงหัวเราะดังแผ่วอยู่ไต่ผ่านผมอีกครั้ง

เอกภพกลืนยิ้มหวาน กระต่ายน้อยน่ารักวางมือลงบนผ่านผมพลาสมโน้มน้าลงไปกระซิบข้างหูหมาป่าดุร้าย

“ตรงหน้าอกหายใจยังครับ”

“...”

“...”

“อืม”

“น้องดาร์นต์สนใจอยากจะไปเที่ยวอวกาศกับพี่ภพไหม ถ้าสนใจก็เรียกพี่ภพได้ตลอดเลยนะ”

เอกภพยกคิ้วหัวตา ลักพักผ่านผมก็ขยับ นิ้วขาวซีดโผล่ออกมา

ครึ่งชั่วโมงแล้วค่อยๆ ดึงขอบผ่านวมลงจนปรากฏให้เห็นดวงตาสีเข้ม ดวงตา
คู่นั้นหลุบลงต่ำ แขนงตาขยับไถวน้อยๆ ใบหน้าอมชมพูระเรื่อ น้ำเสียง
ยามที่เปล่งออกมาสั่นเครือเพราะความประหม่า

“พี่พ...”

เอกภพ กระปริปตาปริบ ๆ มองดาร์นต์เหมือนคนที่เพ่งโตนของหนัก หล่นกระแทกศีรษะ ดาร์นต์เห็นอีกฝ่ายนั่งเงียบไม่ขยับจึงเลื่อนสายตา เหนื่อยไปมองเอกภพที่ยังเบือใบ เลือกร้ายที่ถอดเขี้ยวเล็บลางการมาตั้งใจ เลี้ยงลูกสาวอยู่บ้านควานหาเสียงตัวเองอยู่นาน ในที่สุดก็ขยับปากพูดด้วย น้ำเสียงประหม่า

“จะมัลลอเล่นกับผมเรื่องนี้ไม่ได้นะ”

“ผมผ่านหลักสูตรชัยสุริยันมาแล้ว คิดว่ายานอวกาศของคุณก็น่าจะ... อืม...ไม่เท่าไร” นิ้วขาวซีดตึงผ่านวมขึ้นมาคลุมปิดหน้าอีกครั้ง เอกภพ ถลึงตาใส่ดาร์นต์ มุมปากหยักยกสูง แวรวักใคร่เอ้อลั่นอยู่ในดวงตา เอกภพเขยิบเข้าไปใกล้ พยายามตึงผ่านวมออก แต่ดาร์นต์จับไว้แน่น เขาจึงเปลี่ยนเป็นเอาแขนพาดบนตัวดาร์นต์แล้วก้มลงกระซิบข้างหู

“ถ้าหลับนอนกันแล้วก็ถือว่าเป็นสามีภรรยา ไม่ใช่คนอื่นแล้วนะ”

“แล้วคนอื่นที่คุณเคยหลับนอนด้วยนี่ถือเป็นอะไร”

เอกภพหน้านิวคิ้วขมวด ทั้งนีกอยากตบปากตัวเองตอนนี้และกลับไป พาดกันตัวเองในอดีต เขาแสวงแค้นหัวเราะหะอย่างไม่มีที่หระ

“ถือเป็นอดีต ไม่มีอะไรน่าจดจำ แต่คุณนะเป็นปัจจุบันและอนาคต” เอกภพกระเจ้ากระฮอด “ผมอยากเป็นสามีคุณจนตัวลั่นไปหมดแล้วเนี่ย เป็นสามีนะ ไม่ใช่คู่นอน” เอกภพเอาคางเกยศีรษะดาร์นต์แล้วถูไปมาอย่าง

ออกด้อน เขาค่อยๆ ยืนมือไปดึงผ่านวมนบนหน้าของดาร์นต์อีกครั้ง คราวนี้
นิ้วขาวผ่องแรงที่จับขอบผ่านวมน เอกภพดึงผ่านวมนออกจากหน้าดาร์นต์ช้าๆ

ดวงตาดวงมหลุบต่ำ พวงแก้มขาวซีดอมชมพูระเรื่อ

โคตรน่ารัก

เอกภพกลืนยิ้มจนปวดแก้ม น้ำพุน้ำเชื่อมผุดทะลักไหลรินออกมา
จากกันบึ้งหัวใจ

“เหมือนตอนเปิดผ้าคลุมหน้าเจ้าสาวหรือเปล่า...”

ดาร์นต์ขมวดคิ้วไม่รู้จะหัวเราะหรือร้องไห้ “คิดได้ยังไง”

ตอนนั้นเอกภพก็เลื่อนหน้าเข้ามาใกล้ จากมุมที่ดาร์นต์มอง เขาเห็น
กระดุกโหนกคิ้วหยิ่งผยองชัดเจน จมูกโด่งเป็นสันแบบคนดื้อดิ่ง ดวงตาสีดำ
แฝงแววดุดันเลือดร้อนอย่างเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัว ใบหน้าหล่อเหลา
แผ่กลิ่นอายความถือดีโอหังเปี่ยมล้นไปด้วยความมั่นใจ

รายละเอียดของใบหน้าเหล่านั้นค่อยๆ ชัดเจนมากขึ้นเรื่อยๆ
เส้นขอบตาคม คิ้วเข้ม ขนตาสีดำ ริ้วรอยเล็กๆ ตรงหางตา แสงไฟ
ในห้องเปลี่ยนเป็นสีสลัวและมืดสลัวลง

เสียงดนตรีหวานละมุนค่อยๆ ถอยห่างออกไปไกลยามเมื่อริมฝีปาก
อุ่นขึ้นประทับลงมา ฝ่ามืออบอุ่นของเอกภพประคองใบหน้าขาวซีดให้รับจูบ
จากจักรวาลได้แนบสนิทมากขึ้น

แต่จูบดุจแมลงปอแตะผิวหน้า ประทับอย่างอ่อนโยนเท่าที่ผู้ชาย
หยาบกระด้างคนนี้จะทำได้ ความรักที่เอ่อล้นเต็มหัวใจพาให้จุมพิตกดลงลึก
มากขึ้น ริมฝีปากของดวงดาราถูกจักรวาลประทับกดตรึง

ซิมตรงนั้นนิดซิมตรงนี้น้อย ก่อนที่ลิ้นร้อนจะสอดเข้าไป ปลายลิ้น
ลากสัมผัสไปทั่วเกี่ยวกระหวัดรัดดวงจันทร์อย่างรักใคร่ ผ่านวมนถูกกระชาก
ทิ้ง สองมือสอดเข้าไปใต้เสื้อนอน ชายเสื้อเล็กชิ้นสูง

เสียงหอบหายใจ เสียงจูบดังชัด...เย้ายวนเร้าอารมณ์

“อือ...”

ฝ่ามือร้อนของเอกภพแสนจะน่าหวาดหวั่นราวกับฟอมน้ำร้อนที่แตะ
ตรงไหนร่างข้างใต้ก็สั่นระริกอ่อนระทวย ดาร์นต์เหมือนดวงดาวที่ใกล้

สิ้นอายุขัยไม่หลงเหลือเรี่ยวแรงให้คงพลังงาน โอนอ่อนตามแรงดึงดูดของ หลุมดำลึกกลับที่กำลังจะกลืนกินเขาอย่างช้าๆ

เพียงแค่นั้นจูบ กระตุ้มเลื่อนนอนของดาร์นัต์ก็ถูกปลดออกทั้งหมด ข้าผู้มีอิทธิพลยังเข้ามาครอบครองพื้นที่ตรงกลางระหว่างเรียวขายาว

มือร้อนของเอกภพลูบลงมาที่ต้นขาอย่างอุกอาจ ทั้งยังจงใจปัดผ่าน ส่วนกลางที่แข็งขึ้น

ดาร์นัต์ครางแผ่วเบา พยายามส่ายหน้าหนีจากจูบแสนตะกละตะกลาม แต่มีหรือที่หลุมดำจะยอมให้ดาวอ่อนแรงนี้หลุดหนี เขาตามไปจูบไม่หยุด ไม่ยอมให้พักแม้แต่เสี้ยววินาทีเดียว กระต่ายน้อยน่ารักหมายจันทร์เชตเบียดที่บางครึ่งแอบแปลงร่างเป็นเสื้อสำรวมบัดนี้ได้ถลกหนังกระต่ายออกอย่าง อ่ามหิต มือของเอกภพเลื่อนขึ้นมาประคองใบหน้าดังาม เขาออกแรงบีบคาง เบาๆ ให้ริมฝีปากของดาร์นัต์อ้ากว้าง บังคับให้รับสัมผัสสุดร้าย บังคับให้โดน หลุมดำกลืนกินจนสิ้น

“ฮือ...”

ดาร์นัต์ตื่นลุกซึ่กขลุกขลักรวบรวมเรี่ยวแรงผลักเอกภพออก คนสองคน หอบหายใจถี่กระชั้น เอกภพมองคนใต้ร่างไม่วางตา ดวงตามีดลง ความต้องการบ้าคลั่งฉายชัด สายตาที่เคยเก็บไว้อย่างเรียบร้อย บัดนี้ โลมเลียร่างข้างใต้ที่เสื้อผ้าหลุดลุ่ยไม่เกรงใจ

“อะไรกัน แค่นี้คุณก็กลัวแล้วหรอ” เอกภพยัม เขาปลดกระตุ้มเลื่อนนอนของตัวเอง “แค่จูบเองนะ ไหนบอกว่าไม่เท่าไร? หืม? หัวหน้าหืม” เอกภพถอดเสื้อออกแล้วโยนทิ้งอย่างไม่ใส่ใจ แค่ว่าโครงร่างกายกำยำแข็งแรง ปรากฏเด่นชัดภายใต้แสงไฟมีดสลัว กล้ามเนื้อแน่นเหล่านั้न्दูแสนเร้าร้อน อันตราย

ดาร์นัต์มองเอกภพ สายตาของเขาเลื่อนลอยเล็กน้อย ดวงตาปรากฏ ม่านน้ำเบาบาง ริมฝีปากแดงก่ำจากการโดนรังแก เนื้อตัวแดงระเรื่อทั้งๆ ที่ แคโดนจับโดนลูบ

ความแดงงายของผิวขาวซีดนั้นแทบจะแผดเผาสติสัมปชัญญะของ เอกภพ

ให้ความรู้ลึกซึ้งขึ้นมา ดังแสงจันทร์ที่สาดไล่นกแก้วแซมเปญ
เอกภพโน้มหน้าลงไปใกล้ “คุณมองผมแบบนี้ แล้วผมจะอ่อนโยน
กับคุณได้อย่างไร”

ดาร์ตันไม่ค่อยเข้าใจ

เขาขมวดคิ้ว

วินาทีต่อมาดาร์ตันก็โดนประกบจูบลงมาใหม่ คราวนี้แรงดึงดูด
มหาศาลจากหลุมดำหมายจะดึงดูดดวงดาวเข้ามาบดให้แหลกละเอียด เอกภพ
ถอนริมฝีปากออก พรหมจูบไปทั่วใบหน้า เขาเริ่มกัดตรงชอกคอขาวซีดเหมือน
เวลาที่เสือกัดคอเหยื่อ ในใจก็ท่องเตือนจนแทบจะสลักลึกคำว่า ‘อ่อนโยน’
ลงไป เขาขบกัดชอกคอเบาๆ ทว่ากลิ่นสบู่อุ่นๆ ก็แสนจะอดอดรนให้เขา
ออกแรงดูดเม้มมากขึ้น

เอกภพไม่เคยรู้สึกทรมานเช่นนี้

เรื่องบนเตียงที่ผ่านมาเขาล้วนเอาตัวเองเป็นที่ตั้ง

แต่ตอนนี้ไม่ได้ จูบของเขาจึงเฉียดหนกเดี้ยวเบา การกระทำครั้ง
กลางๆ ของเอกภพยิ่งทำให้เหยื่อดูร้ายได้ร่างวามทรมาน รวากับกำลัง
โดนหลอมละลายให้กลายเป็นของเหลวสีทองใสอำพันในแก้วแซมเปญ
ฟองอากาศหวานนับพันนับหมื่นลอยขึ้นมาจากกันแก้วพุ่งทะยานขึ้นสู่พื้นผิว
แล้วแตกออก

“อะ...”

เสียงครางแผ่วขาดห้วงเหมือนเวทมนตร์ร้ายร้ายให้เอกภพแทบคลั่ง
มือของเขาล้วงเข้าไปในทางเงด้านหลัง บีบจับบั้นท้าย ขยี้จนเนื้อนุ่ม
แทรกขึ้นมาระหว่างช่องนี้ว ก่อนที่นิ้วยาวจะเร้นเข้าไปในร่องหวานลึกกลับ
ปลายนิ้วออกแรงกด...เบาๆ

“อ๊ะ!” ดาร์ตันสะดุ้งเฮือก เขาตื่นแต่ก็ตื่นได้ไม่มากนักเพราะโดน
น้ำหนักของคนข้างบนโถมทับลงมากดไว้ ริมฝีปากร้อนเลื่อนมาวนเวียน
ที่หน้าอก ดูดดื่มซึมซับจนดาร์ตันรู้สึกว่ปลายประสาทสัมผัสของเขาทุกเส้น
ชาหนึบ ยิ่งดาร์ตันตื่นมากเท่าไร ส่วนแข็งขึ้นกลางลำตัวของเขาก็เสียดสีกับ
ความดูดดันน่ากลัวของเอกภพมากขึ้นเท่านั้น

“อย่าช้า...” เอกภพกระซิบเสียงแหบพร่า ก่อนเกี่ยวกางเกงดาร์นัตต์ ถอดทิ้ง ขาเพรียวแข็งแรงของดาร์นัตต์แนบเข้าหากันอย่างรวดเร็ว เอกภพจับข้อเท้าของดาร์นัตต์แล้วยกขายาวทั้งสองข้างพาดตรงลำตัวของเขา ดวงตาสีดำวาววับเห็นกระหายชัดเจน มุมปากกระตุกรอยยิ้มกวนอารมณ์ตามแบบฉบับ

หนึ่งจักรวาลหนึ่งดวงดาราสอดประสานสายตากัน

ยามนั้นใบหน้าหล่อเหลาของผู้ปกครองเขตแปดก็หันไปจับข้อเท้า...

เบาๆ

ลุ่มหลง

เอกภพจูบจากข้อเท้าขึ้นมาถึงต้นขาด้านใน ดาร์นัตต์นอนหอบหายใจ รวยริน ผิวขาวซีดยามนี้แวววาวระยิบระยับแสงจันทร์ มือของดาร์นัตต์ปกปิดส่วนหน้าอกล่างลำตัว พยายามจะหุบขาเข้าหากัน เอกภพยิ้ม วางขาของดาร์นัตต์ลงบนที่นอนก่อนเอื้อมไปหยิบเจลหล่อลื่นในลิ้นชักข้างหัวเตียงขึ้นมา

ดาร์นัตต์มองของชิ้นนั้นไม่วางตา เสียงยามเปิดฝาดังชัด พาให้ใบหน้าเพื่อร้อนอย่างไม่อาจควบคุม เขาไม่อาจทนมองได้อีกต่อไป ดาร์นัตต์เอามอนมาปิดหน้าตัวเอง เอกภพหัวเราะเบาๆ หลังจากนั้นก็สัมผัสได้ถึงความเป็นตรงช่องทางด้านหลังและปลายนิ้วของอีกฝ่าย

“กลัวเหรอ” นิ้วที่เต็มไปด้วยเจลหล่อลื่นแตะวนอยู่แถวช่องทางซ่อนเร้น เอกภพคว่ำหมอนแฉะนั้นมาวางซ่อนใต้สะโพก ก่อนใช้มืออีกข้างปิดมือนิดารันต์ออกและกอบกุ่มส่วนแข็งขึ้นน่ารักนั้นเอาไว้แทน

ดาร์นัตต์เกร็งตัวขึ้นมาเล็กน้อย ดวงจันทร์แค้นมีดเหมือนโดนสะกดจากดวงดาวนิรนามถากพื้นผิว เอกภพขยับมือขึ้นลง คนได้ร่างสันสะท้อนมือข้างหนึ่งขยุ้มหมอน ส่วนอีกข้างเอื้อมมาจับแขนของเอกภพ

“ไม่เกร็ง” เอกภพกระซิบอย่างอ่อนโยน มือก็ขยับพาให้อารมณ์ร้อนแรงไหลทะลักเข้ามา ความเสียดเสียดแล่นเร็ว ตอนนั้นเองนิ้วยาวก็ค่อยๆ บุกรุกเข้าไปในช่องทางคับแคบ

“อ๊ะ!” ดาร์นัตต์ครางหวาน ดังดวงดาวบนม่านรัตติกาลที่ถูกจุดให้ดังลงมากระแทกกับพื้นโลก

เอกภพเลียริมฝีปาก “อย่าเกร็ง” มือที่กอบกุ่มแก่นกลางของดวงดารา ผละออก เอกภพดึงหมอนออกจากหน้าดาร์นต์ เขาโยนมันไปไกลแล้วโน้มหน้าลงไปมอบจุมพิตปลอมประโลม ยามจูบ นิ้วก็ค่อยๆ สอดเข้าลึก...

เมื่อสุด

ก็ถอนออก...และสอดกลับเข้าไปใหม่...

“ฮึก...” นิ้วดาร์นต์ที่วางบนไหล่เปล่าเปลือยของเอกภพกำเข้าหา กันแน่น ความรู้สึกแปลกใหม่พาให้ประสาทสัมผัสตื่นตัวถึงขีดสุด ที่ที่ไม่เคยให้ใครล่วงล้ำ ที่ที่ไม่เคยอนุญาตให้ใครเข้ามา บัดนี้มีคนกำลังชำแรกบุกรุกอย่างอ่อนโยน เอกภพถอยห่างจากริมฝีปากแดงก่ำเพียงนิด จมูกของพวกเขายังคงแนบสัมผัสกัน

“เด็กดี เก่งมากครับ” ชมจบก็นิ้วดาร์นต์ต่อ มืออีกข้างจับสะโพกสวยไว้มันเพื่อไม่ให้ดวงจันทร์ดังตามถอยหนี

นิ้วยาวสอดเข้าออกอยู่อย่างนั้นพักใหญ่

ดาร์นต์ไม่รู้ว่าถูกลอบถูกทำให้คั่นชินอยู่นานแค่ไหน เขาไม่รู้ว่าตัวด้วยซ้ำว่ายามนี้นิ้วของเอกภพเข้าไปได้แล้วถึงสามนิ้ว

“ดีไหมครับ” เอกภพจูบที่หางตาเบียดขึ้น ทว่าตอนนี้แม้แต่เสียงของเอกภพดาร์นต์ก็รู้สึกว่ามันดังมาจากที่ที่ไกลแสนไกล เขาส่ายหน้าไปมา ไม่ตอบคำถาม หากแต่ครางเบาๆ อย่างทรมาน

เอกภพคานิ้วทั้งสามไว้ในช่องทางคับแคบ เขากัดริมฝีปากตัวเองจนเจ็บเพื่อประคองสติ “เด็กดี ให้ผมเข้าไปได้หรือยัง” เอกภพหอมแก้มดาร์นต์ ค่อยๆ ดึงนิ้วออก มันเบียดชุ่มไปด้วยเจลหล่อลื่นสูตรพิเศษ

ดาร์นต์ปรือตาขึ้นมามองเอกภพอย่างเลื่อนลอย

“เจ็บไหม” เอกภพถามย่ำ กดข่มความบ้าคลั่งเอาไว้อย่างยากลำบาก ดาร์นต์ส่ายหน้าซ้ำๆ

เอกภพพอมยิ้ม ดวงตาฉายแววภาคภูมิใจกับการปฏิเสธในครั้งนั้น เขาโน้มหน้าลงไปจูบดาร์นต์อีกครั้ง คราวนี้หีบงูยางอนามัยที่อยู่ในลิ้นชักออกมา เอกภพผละออกจากร่างตรงหน้าเพื่อถอดกางเกง ดาร์นต์หอบหายใจหนัก หลับตาลง ได้ยินเสียงถุงถูกฉีกขาดดังซัด เสียงขยับ

อะไรบางอย่างดังแซกซาก ในจังหวะที่ดาร์นดากำลังจะเอื้อมไปควานหา ผ่านมมาห่ม ขาของเขาก็โดนอ้ากว้างอีกครั้ง ปากทางสัมผัสได้ถึงวัตถุ อันตรายที่กำลังจ่อประชิด กระนั้นก็ยังไม่เข้ามา เอกภพโน้มตัวลงมา มอบจูบให้ดาร์นด มือข้างหนึ่งกลับไปปลุกปั้นอารมณ์วาบหวนกลางลำตัว อีกครั้ง มืออีกข้างก็ลูบไล้ไปทั่วราวกับต้องการทำให้คนไ้ร้างผ่อนคลาย ถึงที่สุด เอกภพจูบไล้ลงมาเป็นเส้นตรง ลากผ่านตั้งแต่ลูกกระเดือก น่ารักจนมาถึงกล้ามเนื้อท้องแน่นนุ่ม พ้นของเอกภพขบลงเบาๆ ดาร์นด สะท้านเหือกหลับตาแน่น วินาทีต่อมาก็รู้สึกถึงเจลงเย็นอีกครั้ง มันเย็น จนเปลออดสะโพกหนี ทว่าคนข้างบนก็คว้าเอาเขาไว้มันแต่ยังคงความ นุ่มนวล เสียงเอกภพแหบต่ำไปด้วยอารมณ์ร้อนแรงสุดจะทานทน

“อยากให้ผมเข้าไปไหม”

ดาร์นดกอดหัวคิ้วเล็กน้อย ลืมตาขึ้นมามองเอกภพที่ถามคำถาม สุดแสนจะมัดมือชก

มีคำเป็นล้านคำ แต่กลับขึ้นต้นประโยคด้วยคำว่าอยาก...

มือของเอกภพกอบกุ่มส่วนอ่อนไหวของดาร์นดและเริ่มขยับขึ้นลง อีกครั้ง ดาร์นดขมวดคิ้วแน่น ขบเม้มริมฝีปาก เอกภพไม่ได้บังคับ ถ้าดาร์นดยังไม่ยินยอม เอกภพก็จะพาเขาถึงฝั่งฝันดังเช่นครั้งก่อน

ใบหน้าของดาร์นดค่อยๆ ขยับขึ้นลง ทั้งยังพยายามอย่างมากที่จะ เปล่งเสียงออกมา “เข้ามา”

เอกภพหัวเราะในลำคอ ดวงตาวาววับเหมือนเสือใหญ่หัวโหด “ผมถามว่าอยากไหม”

มือร้อนออกแรงปลุกปั้นอารมณ์ร้อนแรงให้ดาร์นดไม่หยุด ดาร์นด หอบหายใจถี่กระชั้น กระซิบพึมพำแผ่วเบาอย่างยอมจำนน “อยาก...”

เอกภพหยุดมือทันที เขายิ้มอย่างได้ใจ ก่อนผ่อนลมหายใจช้าๆ แล้วค่อยๆ ประคองวัตถุอันตรายไปจ่อปากทางอุ่นร้อนคับแคบ ความรู้สึกนี้ แปลกประหลาดกว่านิ้วมือ เมื่อคิดว่าจะกดสะโพกถอยหนีตามปฏิกิริยา อัตโนมัตของร่างกาย สะโพกก็โดนสองมือของเอกภพยึดไว้แน่น เอวสอบสวย ของเอกภพค่อยๆ กดวัตถุตุ้ตันทรงอิทธิพลเข้ามาในตัวของตัวเองดวงดาว

ยามเมื่อเช้าแรกเข้าไปในช่องทางซ่อนเร้น เอกภพก็แทบจะควบคุมตัวเองไม่อยู่ ผงนุ่มโอบรัดความแข็งแกร่งแนบแน่น หวานและเสียดเสียวเสียดจนสติแทบจะพร่าเลือน ร่างข้างใต้สั่นสะท้าน ครางพะแผ่วขาดห้วงดุจหมาป่าน้อยที่น่าสงสาร

“เจ็บหรือครับ” เอกภพถามเสียงนุ่ม แผ่ความละมุนและอดอ้อน แสนหวานกว่าเวลาปกติไปหลายขุม เขาโน้มตัวลงไปกระชับข้างหูดาร์นต์ “ให้ผมไปต่อไหม”

ดาร์นต์หลับตาพองพักหน้าเบาๆ เวลานี้ลมหายใจติดขัดจากความทรมานและสุขสมในคราวเดียวกัน

ดาร์นต์รู้ว่าเอกภพใจเย็นและอ่อนโยนกับเขามาก

ไม่ใช่ว่าเขาไม่เคยหาข้อมูลเรื่องพวกนี้

มีบางคนบอกว่าครั้งแรกของข้างหลังเจ็บมาก แต่ก็มีบางคนบอกว่าไม่เจ็บและยังดีสุดๆ

ขึ้นอยู่กับคนที่บุกรุกเข้ามา

“ไม่...เจ็บ...” ดาร์นต์ตอบออกไปในที่สุด “แต่...อ้อ...แน่น...” ลมหายใจของดาร์นต์รินรดอยู่บริเวณใบหูของเอกภพ

เอกภพก็ตรึงฝีปากแน่น หยัดกายกลับมาเหยียดตรงก่อนค่อยๆ บรรจงซ้ำแรกช่องทางล้ำค่าเข้าไปอย่างอ่อนโยน

“อ่า”

เสื่อร้ายหลุดตรงต่ำ กล้ามเนื้อทั้งร่างกายเกร็งแน่นปรากฏเป็นเส้นสวดย พันกรรมก็ขบกับกันจนเกิดเป็นสันนูน เมื่อความตุนของเขาสอดเข้าไปจนสุด เอกภพก็หลับตาลงสงบสติอารมณ์

เขาจะบ้า

เอกภพลืมหูลืมตาขึ้นมองคนใต้ร่างที่สั่นสะท้าน ดิ้นไปมา ร่างกายคล้ายจมหายไปกับเตียง สองมือกำผ้าปูที่นอนแน่นจนขี้นิ้วขาวซีด

“เจ็บไหมครับ” ยังคงถามย้ำอย่างอ่อนโยน

ดาร์นต์ปรือตาขึ้นมอง สายตาทั้งคู่สอดประสาน เขาพิมพ์ “แน่น...”

ประกายดำมืดดุร้ายพาดผ่านดวงตาของเอกภพทันที เอกภพ

โน้มหน้าลงไปกระซิบข้างหูดาร์นดี้ “แน่นหะอครับ แน่นไปหมดเลยใช้ไหม”

“อืม” ดาร์นดี้พยักหน้า

เอกภพจูบที่หน้าผากเกลี้ยงเกลาซึ่งมีเม็ดเหงื่อผุดซึมออกมา สองแขน
ค้ำยันตัวเอง สายตาดำจ้องมองคนใต้ร่าง “ผมก็แน่น คุณรัดแน่นมาก...”

ยามนั้นวัตถุอันตรรกะก็ถอนออกจนสุดแล้วสวนลึกเข้ามาใหม่!

“ฮึก!” ดาร์นดี้ยกมือขึ้นปิดปาก เอกภพจ้องไม่วางตา เขาเริ่ม
ถอนออกและกระแทก...เบาๆ

ร่างกายดงมาใต้ร่างเริ่มขยับตามจังหวะที่เขาควบคุม

ผนังร้อนอ้อร้อนรัดแน่นแสนแน่น ความเสียวซ่าแล่นสะท้านไปทั่ว
สรรพางค์ ปลายประสาทเหมือนถูกดาวหางพุ่งชนนับครั้งไม่ถ้วน สะโพก
ของดาวดวงใหญ่เริ่มเพิ่มจังหวะเร็วแรงบ้าคลั่งมากขึ้น

ท้ายที่สุดแล้วเมื่ออยากจะอ่อนโยนแค่ไหน

แต่ดวงจันทร์ดวงนี้ก็น่าหลงใหลเกินไป

เอกภพใช้แขนสองข้างดันขาเรียวยาวให้แยกกว้างแล้วออกแรง
ตะบี้ตะบันบุกรุกอาณาเขต ดาร์นดี้ทั้งครางทั้งสะอื้น ความวาบวาม
ดุดันน้ำพุใหญ่พรั่งพรูล้นทะลักออกมา สองมือจิกทั้งฝ่ามือที่นอน เอกภพ
สวนกระแทกไม่หยุด จ้องดาร์นดี้ไม่วางตา

“คุณโคตรน่าเอา...” เอกภพกระซิบ ครางต่ำ ไล่จูบดาร์นดี้อย่าง
ป่าเถื่อน

“หยุด...หยุด...อ้อ” ดาร์นดี้กระซิบได้เพียงเท่านั้นก็โดนเอกภพจูบ
ปิดปาก

ไม่รู้ทำไม เอกภพชอบจูบดาร์นดี้ ชอบมากๆ ชอบทำแล้วจูบไปด้วย
ทั้งๆ ที่เมื่อก่อนเขาทำเพียงแค่อยึดกายกระแทกอย่างเอาตัวตัวเองเป็นที่ตั้ง
แต่เวลานี้กลับไม่เป็นเช่นนั้น สะโพกสอดตกระแทกไม่หยุด ดาร์นดี้
ส่ายหน้าหนี แต่ทำได้ไม่นานก็โดนเอกภพจูบใหม่ เขาแทบจะหายใจไม่ออก
โดนล่อล่ำนุกรุกอย่างไร้มารยาททั้งข้างบนข้างล่าง

“โคตรดี” เอกภพกระซิบ หน้าผากแนบกับดาร์นดี้ สวนกระแทก
แรงขึ้น

ดาร์นตร์ครางแผ่ว รู้สึกเย็นอายจะเป็นจะตาย

“ดีไหม...” เอกภพถามแต่ก็จุกปิดปากดาร์นตร์อีกแล้ว “ดีไหมครับ”

ไม่รอคำตอบ เอกภพหยัดกายตั้งตรงแล้วตั้งใจบดขยี้ร่างดาม
เขาสวนเข้าออกซ้ำๆ กระแทกลงลึกและดุดัน

“อ่า” เอกภพครางต่ำแหงนหน้าขึ้นจนเห็นเส้นกล้ามเนื้อที่ลำคอ
และลูกกระเดือกชัดเจน ผืนนุ่มโอบรัดเขาอย่างรุนแรง ดาร์นตร์ครางสะอื้น
ความเสียวซ่าที่ไม่เคยได้รับมาก่อนแล่นไปทั่วร่างกาย สมอมีนเบล
ซาหนีบ เหมือนมีกระแสไฟฟ้าชอร์ตที่ตรงช่องทางนั้น รวากับเห็นธรา
ดวงดาวนับล้านร่วงหล่นลงมาต่อหน้าต่อตา

“อ๊ะ”

เอกภพจับขาของดาร์นตร์พาดบนลำตัว เขากะแทกรุนแรง ปากก็
ประหับรอยรักตรึงเรียวยาวอย่างหนักหน่วง ยามเมื่อเห็นคนใต้ร่างสะอื้นให้
ความพึงพอใจก็ฉายชัดบนดวงตา เวลานี้ตัวตนของเขาถูกอารมณ์ป่าเถื่อน
ปลดปล่อยจนเหลือแต่ความหยาบคายดั้งเดิมที่ติดตัวมา

“แค่นี้ก็ร้องไห้แล้วเหรอ” ว่าแล้วก็ขยี้จุดวามหอมในช่องทางซ่อนเร้น
จนดาร์นตร์สะท้อนเอียงแผ่นหลังโก่งโค้ง ดวงหน้าเขิดขึ้น หยาดหยดอารมณ์
กักขังตรงขอบตาเป็นแอ่งแวววาวดุจแสงกะพริบของดวงดาว

“เอกภพ...” ดาร์นตร์ปราม แต่นั่นยิ่งทำให้ดวงตาของเอกภพปรากฏ
ประกายหื่นกระหาย เขาออกแรงกระแทกหนักจนดาร์นตร์บิดเร่า “อ้อ...”

“ไหนบอกไม่เท่าไรไง ไม่สู้หน่อยเหรอ ผมรอให้คุณสู้อยู่นะ”

ทั้งห้องเต็มไปด้วยเสียงคราง เสียงเฉอะแฉะหยาบโลน เอกภพจวบ
จวนไปทั่วประหนึ่งคนโดนของ

มือของดาร์นตร์เกาะไหล่กว้างของเอกภพ เลื้อยจิกลงไปเบาๆ ยามเมื่อ
รู้สึกถึงความเสียดเสียวอันตราย นิ้วเท้าที่อยู่กลางอากาศงอจุ่ม จิตวิญญาณ
ทั้งหมดลุ่มหลงไปกับสัมผัสป่าเถื่อนเร้าร้อนของผู้มีอิทธิพลเขตแปด

เอกภพปล่อยความต้องการออกมาอย่างไม่ยั้ง เกินจะต้าน เข้ายวน
เกินจะบังคับให้ตัวเองอ่อนโยนอีกต่อไป

“ผมรักคุณ” เขากะชิบ “รักคุณ ดาร์นตร์” พายุรักเวลานี้รุนแรง

จนน่ากลัว เม็ดเหงื่อผุดซึมทั่วร่างกายกำยำ ความร้อนแรงของจิ้งหะรักแทบจะหลอมอนุภาคของอากาศในห้องให้มอดไหม้ ดวงตาของดาร์นดี้เลื่อนลอย ในหูลืออึ่ง เอกภพขยับแก่นกลางลำตัวไม่หยุด ดวงตาของกันและกันสอดประสาน เขาโน้มตัวลงไปจูบที่หน้าผากเกลี้ยงเกลาราวงทะเลอันอบอุ่น

“รักมาก รู้ไหม”

ดาร์นดี้คราวแผ่วออกมาเป็นคำตอบ ร่างกายเครียดเกร็งทรมาน เอกภพเห็นดังนั้นก็ขบฟันเป็นสันหนูน ก่อนโหมกายเร่งจิ้งหะรักให้รุนแรงเหมือนสะกดดวงดาวที่กำลังพุ่งทะลุผ่านชั้นบรรยากาศจนเกิดประกายเพลิงร้อนระอุ

ประกายนั้นสว่างวาบพาดผ่านนภราตรี

ก่อนดับมอดลงและรวมเป็นหนึ่งกับผืนดิน

“อา...”

คนสองคนถึงฝั่งฝันวาบหวมแทบจะพร้อมกัน ลมหายใจถี่กระชั้น คนใต้ร่างกระตุกเกร็ง ครางพะแผ่วยามเมื่อปลดปล่อยห้วงฝันแห่งดวงดาว กลิ่นคาวหวานลอยคลุ้งอยู่ในอากาศ

เอกภพจูบซบเม็ดเหงื่อทั่วใบหน้าขาวซีดที่บัดนี้แดงปลั่ง ดาร์นดี้หลับตาลงอย่างเหนื่อยล้า อารมณ์แปลกประหลาดมากมายที่ธาโถมเข้ามาในที่เดียวทำให้เขารู้สึกอ่อนแรง

เอกภพประคองใบหน้าดังมานั้นมาจูบอีกครั้ง จูบอย่างเอาแต่ใจ

จูบเหมือนต้องการจะประกาศให้จักรวาลรับรู้ว่าคุณคนคนนี่คือคนของเขา คือดาวดวงเดียวของเอกภพ

ร่างกายยังคงสอดประสาน หน้าอกของดาร์นดี้ที่มีรอยแดงหยาบคายกระจายเต็มไปหมดขยับขึ้นลงอย่างชัดเจน เอกภพใช้นิ้วบัตปอยผมตรงหน้าผากอีกฝ่าย เขายิ้มหวานทั้งปากทั้งตา

เช็ทซ์ครั้งนี้โคตรแตกต่าง

แตกต่างจากที่ผ่านมา

ราวกับมีความรักโอบกอดอยู่ในนั้น มันทั้งสุขสมและเต็มตื่น อุณหภูมิ

อยู่ในอก ดารันต์ปรือตาขึ้นมามองเอกภพ เขาเลิกคิ้ว ส่งสายตามีคำถามให้อีกฝ่าย

เอกภพจูบดารันต์อีกครั้ง ตามด้วยหอมแก้มซ้ายขวาต้งฟอด มือที่ยังชาหนีบและลั่นน้อยๆ ของดารันต์ดันหน้าเอกภพออก

“คุณ...เยอะไปแล้ว...”

เอกภพเพียงส่งเสียง “อืม” ในลำคอ เขาจ้องลึกลงไปในดวงตาสีเข้มของดารันต์ เวลานั้นมันพร่างพราราวกับกักเก็บหมู่ดาวนับพันนับหมื่นไว้ข้างใน “เจ็บไหม”

ดารันต์ชะงัก ก่อนส่ายหน้า ทว่าคิ้วกลับมุ่นลง “คุณเอาออกไปได้แล้ว”

เอกภพขยับเล็กน้อยสร้างความเสียดเสียวเล็กๆ ให้ดารันต์ครางแผ่ว แต่ก็ไม่ยอมถอนออก

“ผมยังอยากต่ออีก”

“ไม่”

ดารันต์ปฏิเสธเสียงแข็ง เอกภพมองๆ อีกฝ่าย ดวงตาของเขาเต็มไปด้วยความรัก สบตากันอยู่สักพัก ในที่สุดเอกภพก็ถอนตัวออกอย่างเชื่องช้า แต่ยังไม่ทันที่ดารันต์จะได้ขยับตัว เขาก็โดนเอกภพซ้อนขึ้นอุ้มเดินตรงไปทางห้องน้ำ

“ผมอาบน้ำให้นะ”

ดารันต์ยังคงมึนงงสับสน เขาไม่ค่อยเข้าใจการอาบน้ำให้กัน “เพื่ออะไร”

“ก็อยากอาบน้ำให้”

“ผมอาบน้ำเองได้”

เอกภพยิ้มมุมปาก “แล้วลองมีคนอาบน้ำให้ยังอะ ไม่เคยลองก็ลองหน่อย”

ทว่าหลังจากดารันต์ได้ลองแล้วเขาก็คิดว่าไม่ควรจะมีอีกเป็นครั้งที่สอง คนบ้าคนนี้อาบน้ำให้เขาอย่างเดียวเสียที่ไหน ที่เดียวมีอุปกรณ์พร้อมอย่างไรในห้องน้ำก็ไม่ต่างกัน เขาโดนกดกระทำในห้องน้ำอีกครั้งหนึ่ง เมื่อกลับมา

ที่เตียง เอกภพก็ยังไม่หยุด หลังจากปลดปล่อยรอบที่เท่าไรไม่รู้ดาร์นดี้ก็รู้สึกง่วงมาก เขาพึมพำกับเอกภพแผ่วเบา ก่อนผล็อยหลับไป

“ผมรู้...”

เอกภพอมยิ้ม เขาเข้าใจว่าดาร์นดี้พูดถึงอะไร

เพราะเขาถามดาร์นดี้ซ้ำๆ

คุณรู้ใช่ไหม

ว่าผมรักคุณมาก...

รุ่งสาง ลำแสงสีทองทะลุผ่านหน้าต่างปรับแสงเข้ามาในห้องนอนเพราะเอกภพไม่ได้ตั้งให้หน้าต่างปิดทึบ อาจเพราะเพิ่งผ่านคำคืนแสนหวาน เอกภพจึงสะลึมสะลือตื่นโดยง่าย เขาหลับตาลงมองคนในอ้อมกอดที่ยังคงหลับสนิท

ดาร์นดี้ใส่ชุดนอนคอปก กระดุกไปโผลาร้าปราวกรวยแดงซ้ำริมฝีปากก็เห่อแดง รอบดวงตาก็แดงเล็กน้อย

ไม่รู้ว่าเป็นเพราะผิวขาวซีดซึ่งมีคุณสมบัติแดงง่ายหรือเพราะโดนเขารังแกหนักกันแน่

ลำแสงสีทองที่ลอดผ่านเข้ามานั้นผสมกลมกลืนกับความมืดในห้องจนเกิดเป็นแสงสีเทาสลัว ขับผิวขาวซีดให้ผ่องกระจ่างเหมือนแสงจันทร์ เอกภพมองภาพนั้น มุมปากก็ยกยิ้ม

หัวใจมีความสุข

ราวกับได้สมบัติล้ำค่าจากเนบิวลามาคอบครอง

เอกภพเหมือนนี่อะไรขึ้นมาได้ เขาขยับตัวเอื้อมไปหยิบโทรศัพท์มือถือข้างหัวเตียงขึ้นมาถ่ายรูปดาร์นดี้ในเวลานี้เอาไว้

แรกเริ่มตั้งใจถ่ายเพียงรูปเดียว แต่พอเริ่มแล้วก็ไม่ใช่รูปเดียวอีกต่อไป

สักพักเอกภพก็เปลี่ยนเป็นกล้องหน้า กดถ่ายรูปคู่ไปรูปหนึ่ง เขายิ้มกว้าง หัวเราะไม่มีเสียง วางโทรศัพท์มือถือลงบนโต๊ะข้างหัวเตียง แล้วหันกลับมาตะโกนทอดดาร์นดี้ต่อ

เขาหลับตาลง

ค่อย ๆ จมดิ่งสู่ห้วงนิราอีกครั้ง

เอกภพยืนอยู่ตรงทางเข้าออกของโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นที่แสนจะ
คุ้นเคยในความทรงจำ เวลานี้มีแต่เด็กนักเรียนและผู้ปกครองเดินออกมา
จากโรงเรียน ทันใดนั้นเขาก็เห็นเด็กผู้ชายคนหนึ่งที่กำลังแอบแรกเอกภพ
ก็จำได้ทันที

ดาร์นัต

ใบหน้าของดาร์นัตปราศจากอารมณ์เหมือนปัจจุบัน แต่แวตกลับ
ไม่ได้สงบนิ่งเหมือนในวัยอายุยี่สิบแปดปี มันหม่นแสงและสับสน ดาร์นัต
ในวัยนี้มีรูปร่างผอมและสูงโปร่ง ดูบอบบางจนแทบจะปลิวหายไปกับสายลม
เขาเดินก้มหน้าออกมาจากโรงเรียนเงียบ ๆ เอกภพเดินตามไป ร่างกาย
ของเขาคล้ายว่าไม่มีใครมองเห็น

ตอนนั้นเอกภพก็รู้สึกตัวแล้วว่าเขาน่าจะกำลังฝัน

อาจเพราะรูปถ่ายที่วางอยู่บนชั้นที่บ้านของดาร์นัตจึงทำให้เขาฝัน
อะไรแบบนี้

เอกภพเดินตามหลังดาร์นัตไปเรื่อย ๆ เด็กน้อยคนนั้นเข้าไปในร้าน
สะดวกซื้อ ไม่นานก็ออกมาพร้อมกับถ้วยฟุดดิงในมือ

เอกภพหัวเราะ สอดมือเข้าไปในกระเป๋าทางเกงแล้วเดินตามดาร์นัต
ต่อไป

ดาร์นัตเลี้ยวเข้าไปในสวนสาธารณะ มองหาที่นั่งเงียบสงบมุมหนึ่ง
ก่อนนั่งลง ในมือกำลังถือฟุดดิง เอกภพยืนอยู่ใกล้ ๆ เขาก็มองดูด้วยความ
เอ็นดู ทว่าใบหน้ายิ้มแย้มของเอกภพกลับค่อย ๆ แปรเปลี่ยนเป็น
ปวดร้าว

ใต้เงาที่ใบไม้หนาของต้นไม้สูงใหญ่ในสวนสาธารณะ

ดาร์นัตมองฟุดดิงแล้วก็สะอึกสะอื้นแผ่วเบา

นั่งร้องไห้อยู่ตรงนั้นเนิ่นนาน

เอกภพยกมือขึ้นลูบศีรษะกลมเล็กแต่ร่างกายของเขาโปร่งแสง

เอกภพจึงเปลี่ยนเป็นนั่งยอง ๆ เงยหน้าขึ้นมองเด็กชายที่ร้องไห้เจี๊ยบ ๆ
ใบหน้าที่ปราศจากอารมณ์ของดาร์นต์เวลานี้ฉายชัดมากกว่าสับสน

หัวใจของเอกภพปวดหนึบ

ตอนนั้นเขาอยู่ที่ไหนกันนะ

ร้องไห้เสร็จแล้ว ดาร์นต์ก็แกะชุดดึงออกมากินเจี๊ยบ ๆ เมื่อกิน
จนหมด สีหน้าจึงดูดีขึ้น ดาร์นต์สูดลมหายใจเข้าลึก ลูกขึ้นไปที่ถังถ้วย
ชุดดึงแล้วเดินออกจากสวนสาธารณะ เอกภพกำลังจะตามอีกฝ่ายไป
แต่ทว่าตัวเขาก็สะดุ้งตื่น

“...”

เอกภพพรูลมหายใจออกมาช้า ๆ เขาก็ลงมองคนในอ้อมกอด
กระซิบวงแขนแน่น

ไม่รู้ทำไมถึงฝันอะไรแบบนี้

ไม่รู้ที่เขาฝันคือเรื่องที่เกิดขึ้นจริง หรือมาจากจินตนาการที่เสริม
เติมแต่งขึ้นมาเอง

แต่ไม่ว่าจะเป็นแบบไหน

เขาก็จะไม่ปล่อยให้คนนี้ต้องอยู่คนเดียวอีกแล้ว

“ผมอยู่ตรงนี้ ดาร์นต์ อยู่กับคุณ”

ไม่ยอมลุกจากเตียง

ขนาดลูกสาวมาตามส่งเสียงครางหึง ๆ เอกภพก็ไม่ลุก กอดรัด
พืดเหวี่ยงดาร์นต์อยู่อย่างนั้น จนไลก้าเบื่อ วิ่งออกจากห้องนอนไปหา
ของเล่นเล่นคนเดียว

“ไปอาบน้ำ” ดาร์นต์ดันหน้าเอกภพที่กำลังหอมแก้มเขาไม่หยุด
หากเมื่อก่อนว่ายุ่มย่ามกับเขามากแล้ว หลังจากผ่านเมื่อคืนมา เอกภพ
ก็ราวกับคนโดนผีทะเลเข้าสิง

“คุณอยากอยู่คอนโดหรืออยู่บ้าน” มือของเอกภพสอดเข้าไปใต้
เสื่อนอนดาร์นต์ลูบบีบไปทั่วทั้งตัว

“ที่ไหนก็ได้”

“งั้นเดี๋ยวผมซื้อบ้านอีกหลังแล้วกัน”

ดาร์นต์ไม่ได้พูดอะไร เขาพยายามจัดแขนของเอกภพออก “ไปอาบน้ำ”
เอกภพของเอกภพดาร์นต์แน่นแล้วก็เอาตรงนั้นดันดันสะโพกดาร์นต์
ไม่หยุด “ผมจะนอนกอดเมีย ทำไมต้องไล่ผมด้วย เราไม่ใช่คนอื่นคนไกล
แล้วนะ”

ดาร์นต์ชะงักเล็กน้อย เขานวดคลึงเนื้อหว่างคิ้ว “วันนี้วันจันทร์
งานของคุณล่ะ แล้วไหนจะเรื่องเพลชไตร์อีก”

“ลืมๆมันไปก่อนได้ไหม” เอกภพหน้าอ เขาลุกขึ้นไปคร่อมดาร์นต์
แต่ทันใดนั้นโทรศัพท์มือถือก็ดังขึ้น “แม่ง...” เอกภพสลับ ดาร์นต์ยิ้ม
มุมปาก พักพิงเอียงหน้าไปที่โทรศัพท์มือถือข้างหัวเตียง เอกภพก้มลง
หอมแก้มดาร์นต์ที่หนึ่ง เขาหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาดู ดวงตาปรากฏแว
วับไหวเพียงเสี้ยววินาทีก่อนก้มลงหอมแก้มดาร์นต์อีกครั้ง “ปราชญ์โทร.มา”

เอกภพบนพลาซมลุกขึ้นจากเตียง เขาใส่แค่กางเกงนอน แผ่นหลัง
เต็มไปด้วยรอยเล็บของใครบางคน ดาร์นต์เห็นดังนั้นก็เปิดผ้ามวม
พลิกหมอน หาเสื้อนอนที่เมื่อคืนโดนโยนทิ้งอย่างส่งๆบนเตียง จากนั้น
ก็โยนเสื้อตัวนั้นไปให้เอกภพ เอกภพรับมันมาไว้ในมืออย่างแม่นยำ
เขาหยิบตา ส่งจิบให้คุณนายก่อนเอาเสื้อพาดบาเดินออกไปจากห้อง ทันท
ที่ออกมาจากห้องนอน ดวงตาของเอกภพก็มีดลง มีดลงถึงขั้นที่เรียกว่า
อำมหิต บรรยากาศรอบตัวเย็นเยือกจนโลก้าที่กำลังเล่นกับตุ๊กตาปลาหู
ยังหยุดชะงักและเฝ้ามองพ่อตัวเองอย่างระแวงระวัง

เอกภพเดินออกไปที่สวนชาตรงดาดฟ้า เขาเอนหลังพิงกับประต
ูกระจกบานใหญ่ ทำท่าจะล้างมือลงไปในกระเป๋ากางเกงเพื่อหยิบบุหรี่ยไฟฟ
้าขึ้นมา ก่อนนึกขึ้นได้ว่าเขาไม่มีแล้ว เอกภพแหม่มปากเล็กน้อย ก่อนกด
รับสายแต่ไม่ได้พูดอะไรออกไป

เอกภพมองก้อนเมฆสีเทาหม่นที่ลอยเอื่อยเอื่อยบนท้องฟ้า

[สวัสดีครับคุณเอกภพ ไม่สิ น้องเขย]

เอกภพเลิกคิ้ว “วันนี้พี่ชายของภรรยาโทร.มาหาผม หิมะจะตกที่
กรุงเทพฯหรือเปล่า”

ปลายสายส่งเสียง ‘หืม’ ขึ้นจุมูกอย่างประหลาดใจ [คุณเอกภาพพูดอย่างนี้ แสดงว่าน้องชายของผมเล่าหัวนอนปลายเท้าให้ฟังหมดแล้ว เหนือครับ] ปวดทำน้ำเสียงเสียดาย [ผมก็จะมาเซอร์ไพรส์ซะหน่อย แต่แปลกมากจริงๆ ปกติแล้วเรื่องนี้น้องชายผมแทบไม่เล่าให้ใครฟัง ขนาดที่ทำงานเก่าเขายังไม่มีคนรู้]

มูมปากของเอกภาพกระตุกยิ้มเย็น “จะเซอร์ไพรส์อะไรกัน เป็นสามภรรยาที่เหมือนเป็นคนคนเดียวกันแล้ว แต่ที่ผมจำได้ เขาเหมือนไม่ได้นับคุณเป็นพี่นะ”

ปวดหัวเราะ [ผมไม่ถือสาหรอกครับ น้องชายผมเขา...] ปวดหยุดเว้นจังหวะเล็กน้อย [อ่อนไหวง่ายนะ แต่ผมก็คิดไม่ถึงจริงๆ นะว่าเด็กน้อยซึกแล้วคนนั้นจะถีบตัวเองขึ้นมาจนได้เป็นเมียคุณ ถือว่าเป็นบุญเขาแล้ว]

ดวงตาของเอกภาพมีประกายโหดเหี้ยมพาดผ่าน เขาเหยียดยิ้มเย้ยหยัน หากแต่ไม่ได้ปฏิเสธหรือยอมรับในประโยคนั้น

[ไหนๆ ผมกับคุณก็เป็นครอบครัวเดียวกันแล้ว เรามาเจอกันหน่อยไหม กระชับความสัมพันธ์กันไว้มีแต่เป็นเรื่องที่ดี]

เอกภาพยิ้ม “ไม่มีปัญหาอยู่แล้ว แต่ต้องรบกวนคุณพี่ชายมาหา น้องเขยที่เซตแปดนะ ช่วงนี้ผมติดภรรยามาก ไม่ค่อยออกไปไหนไกล”

[ได้สิ สำหรับคุณได้เสมอ แล้วผมจะส่งสถานที่และวันเวลาไปให้คุณ] เอกภาพวางสาย ไบหนามีดครีมนั่งจนนั่งแล้ว

ข้าวกล้อง ต้มกับเห็ดและเนื้อปลาแซลมอนถูกเสิร์ฟลงบนโต๊ะ กลิ่นน้ำซุปลลาโออันเป็นเอกลักษณ์ลอยโชยมาเตะจมูก ก่อนจะตามด้วย ข้าวอบปลาแซลมอนที่มีสารพัดผักเพื่อบำรุงร่างกายผสมอยู่ในนั้น น้ำซุปลลาห่วย ไข่ตุ๋นเนื้อนวล ทุกอย่างราวกับเสิร์ฟตรงจากภัตตาคาร เอกภพกับดาร์นต์กินข้าวเข้าด้วยกันมาสักพักแล้ว เพื่อเริ่มสังเกตว่าดาร์นต์ไม่ค่อยชอบกินข้าวต้ม คุณนายชอบกินอาหารหนักท้องตั้งแต่เช้า เป็นคนกินข้าวเข้าเยอะมาก ๆ ในขณะที่เอกภพชอบกินอาหารที่เป็นน้ำซุปลดคล่องคอ น้ำส้มคั้นสดของโปรดของคุณเอกภพถูกวางลงบนโต๊ะ เอกภพนั่งหัวโต๊ะ ในขณะที่ดาร์นต์นั่งทางฝั่งด้านซ้ายมือ

บรรยากาศควรจะอบอุ่นไปด้วยความรักที่เร่าร้อนจาง ๆ คำออกอ้อนของผู้ปกครองเซตแปดที่ขอให้คุณนายป้อนข้าวป้อนน้ำให้ แต่เอกภพกลับไม่ได้ทำอะไรแบบนั้น

ในใจของเขาร้อนรนเพราะเอกภพกำลังจะ...

โกหกคุณนาย

เอกภพไม่อยากให้ดาร์นต์รู้เรื่องที่ปวัตโทรมมา เขาอยากจัดการเรื่องนี้ในแบบของเขา รับรองว่าถ้าดาร์นต์ไม่ใช่พ่อดีการ์ต ไม่ได้เป็นอดีตตำรวจ เรื่องพวกนี้จะไม่มีความเล็ดลอดไปถึงหูของดาร์นต์

โลกทั้งใบของดาร์นต์จะต้องสวยงามชนิดที่โลก 2.0 ก็เทียบไม่ติด

เลยคอยดู

แต่ปัญหาอยู่ที่ดาร์นัตเป็นบอดีการ์ดของเขา ซ้ำยังเป็นอดีตหัวหน้าทีม A ลูกรักของกองกำลังกับการปฏิบัติการพิเศษของกองบัญชาการปราบปรามยาเสพติด

เขาจะโกหกอย่างไรดี

ในขณะที่เอกภพกำลังกลุ้มสั่นกลุ้ม ดาร์นัตก็เปิดฝาด้วยไข่ตุนออกวันขาวจางๆ ลอยเอื่อยเฉื่อยขึ้นมา กลิ่นหอมของไข่ลอยฟุ้ง นัวยาวของดาร์นัตวางฝาด้วยไข่ตุนไว้ด้านข้างอย่างระมัดระวัง สายตาดกกลงบนต้นหอมสีเขียวสดที่โรยบนเนื้อไข่เรียบสีเหลืองนวล ดาร์นัตพูดขึ้นมาด้วยน้ำเสียงปกติ

“ผมรอคุณสารภาพอยู่นะ”

หัวใจคนฟังเหมือนถูกสาปให้กลายเป็นน้ำแข็ง เอกภพรีบขมวดคิ้วแน่น “สารภาพอะไร?” เขาเสริมทำหน้านิ่ง “ถ้าสารภาพรัก เมื่อคืนผมพูดให้คุณฟังนับครั้งไม่ถ้วนเลยนะ คุณนั่นละ บอกผมสักคำหรือยัง บอกให้ผมชื่นใจหรือยัง” เอกภพก้มซ้ายแลขวาดูเก้าอี้ที่ดาร์นัตนั่ง “คุณนั่งได้หรือเปล่า เจ็บไหม ให้ผมเอามะเบาะมาเพิ่มให้คุณ หรือคุณมานั่งตักผมดี” เอกภพตบตักตัวเอง “สัญญาว่าจะไม่แข็งไปชนคุณ”

ฟ็อร์ที่กำลังยกขาขวากลิ่นหอมมาเลิฟให้คุณนายเกือบทำแก้วชาหวิดหกตกแตก ใบหน้าของเธอแดงปลั่ง มือไม้สั่นรีบวางแก้วชาลงบนโต๊ะก่อนจะผลุบหายเข้าไปในห้องครัว

ดาร์นัตใช้ช้อนตักไข่ตุนมาใส่ในชามข้าว สีหน้ายังคงเดิมราวกับว่าประโยคเมื่อครู่เขาไม่ได้ยิน “ยานอวกาศของผู้ชายอายุสามสิบนี้ไม่ธรรมดาจริงๆ” น้ำเสียงที่เปล่งออกมานั้นแฝงความประศดประชันไว้เล็กน้อย

เอกภพเลิกคิ้วยืเยว

“แน่นอน ทำหัวหน้าทีมร้องไห้จะเป็นจะตายได้ขนาดนั้น...”

โครม! เสียงเหมือนอะไรบางอย่างหล่นในห้องครัว

“ฟ็อร์เป็นอะไรหรือเปล่า” เอกภพตะโกนถาม

“เปล่าๆ ค่ะ เต็มที่เลยล่ะ” เสียงฟ็อร์ดังตอบกลับมา

[อาจจะมือไม่ลั่น แต่สมพรไม่มีมือ เลยไม่ค่อยเข้าใจอะ]

“ก็ไม่ต้องพูดไหมล่ะ”

เอกภพนี่ก็อยากให้ระบบมีตัวตนขึ้นมากี่วันนี่ละ!

ดาร์นต์ลอบถอนหายใจ วินาทีที่ประชิดออกไป เขาเผลอหลงลืมว่า คนคนนี้เป็นปากและความอายนั้นธรรมดาเสียที่ไหน ดาร์นต์วางซ้อนลง เขาเลื่อนสายตาขึ้นมาสบกับเอกภพ ประกายเย็นยะเยือกปรากฏอยู่ใน เบื้องลึกของดวงตา

อากาศในห้องพลันจับตัวเป็นน้ำแข็งทันที “ผมรอคุณสารภาพ อยู่นะ” ดาร์นต์พูดซ้ำอีกครั้ง แล้วจึงเริ่มกินข้าว

เอกภพยังคงตื้อตึงที่จะแสร้งตีมันต่อไป อยากลองเป็นเอกภพ คนใจกล้าโกหกคุณนายตั้งแต่วันแรกที่ได้เป็นสามีเขา

“ผมไม่มีอะไรต้องสารภาพกับคุณ”

ดาร์นต์เคี้ยวข้าวอย่างเรียบร้อย นิ้วขาวซีดเกี้ยวหูแก้วชาใสรุ่นๆ ขึ้นมาจับ ขนตาสีดำยาวยามเมื่อโดนไอร้อนดูดำมากขึ้นเป็นพิเศษ

เอกภพมองภาพนั้น ปากคอแห้งขึ้นมา เขาหวนนึกถึงเมื่อคืน ตอนที่ ขนตาสีดำยาวชุ่มไปด้วยน้ำตา...

แม่ง แข็งอีกแล้ว!

“ถ้าปราชญ์โทร.มา คุณไม่เคยหลบออกไปปรับโทรศัพท์แบบนี้ คุณคิดดูให้ดี ๆ ว่าที่ผ่านมาเป็นจริงอย่างที่ผมพูดหรือเปล่า”

ดาวพฤษหส์เหมือนโดนดวงจันทร์ดวงน้อยพุ่งชนอัดกระแทกเข้า เต็มรัก

“...”

“ปกติถ้าคุณไม่อยากให้ผมรู้เรื่อง คุณจะกดตัดสายปราชญ์ และ ปราชญ์ก็จะไม่โทร.มาอีก ถ้าเป็นเรื่องด่วน ปราชญ์จะส่งข้อความมาหาคุณ หรือไม่ก็โทร.มาหาผม” ดาร์นต์สบตากับเอกภพ ดวงตาสีเข้มเจือรอยยิ้มเย็น “คิดจะโกหกผมอยู่หรือเปล่าครับ”

ขาข้างหนึ่งของเอกภพที่กำลังจะเหยียบลงบนสังเวียนคนใจกล้าถึงกับ ชักกลับมาอย่างรวดเร็ว ในหัวของเอกภพสลับออกมาอีติยาว เอกภพ

กระแอมกระไอเล็กน้อย ดีหน้างขรึม ดิ่งใบหน้าหล่อเหลาที่สุดออกมาใช้

“ผมรักคุณขนาดนี้ จะกล้าโกหกคุณได้อย่างไร”

ดาร์นต์เล็กคิ้ว “ไม่ใช่ว่าเมื่อเช้าคุณโกหกผมไปแล้วหรือ”

เอกภพแทบอยากจะกัดลิ้นตัวเอง เขารีบขยับตัวเข้าไปใกล้อีกฝ่าย ดึงมือดาร์นต์มาจับก่อนจะกุมไว้หลวมๆ “ผมผิดไปแล้วครับ ไม่โกหกแล้ว ผมรู้แล้วว่าโกหกเสียไม่ดี ให้โอกาสผมหน่อย ผมเพิ่งเคยจะมีเมียกับเขา ครั้งแรกก็วันนี้” เขายืดหลังตรง ยกมืออีกข้างป้องที่ปาก “ฟือร ผมมีเมียแล้วนะ เนี่ย เมีย” เอกภพหันมายิ้มให้

เสียงโครมครามเคร้งคร้างดังออกมาจากในห้องครัว

ดาร์นต์ถึงกับอับจนคำพูดไปชั่วขณะหนึ่ง

“กินข้าวก่อนนะอะ กินเยอะๆ เมื่อคืนผมกวนคุณหนัก วันนี้ต้องบำรุง”

หมดคำจะพูดจริงๆ

เพราะคิดโกหกคุณนายจิตใจเลยเต็มไปด้วยเมฆหมอกดำ ตอนนี้อนุคุณนายจับได้โดยที่ยังไม่ทันได้เริ่มโกหก เมฆหมอกครึ้มจึงสลายหายไป ความหวานในอกพล้นแล่นเข้ามา เป็นห่วงเป็นใยไปเสียหมด อยากจะจับอุ้มนั่งตัก เบาะโซฟาหรือเตียงนอนก็ดูจะแข็งไป กลัวเหลือเกินจะไปกระเทือนตรงจุดที่ถูกเขากระทำรุนแรง

ทว่าหมาป่าตัวนี้ดูมาก ๆ

กระต่ายน้อยน่ารักเลยได้แต่นั่งกระแกำกระงอดอยู่ข้างๆ

“เอาเบาะเพิ่มไหม รองหน่อย” มือของเอกภพสาละวนพัวพันจะหยิบหมอนหยิบเบาะโน่นนี่ให้ดาร์นต์ ดาร์นต์เพียงมีสีหน้างงสับสนแล้ว พูดด้วยเสียงเย็นเยียบ

“คุณเอกภพ”

เอกภพจำต้องหยุดทุกอย่าง เขาถอนหายใจ โนม์หน้าลงไปหอมแก้ม ดาร์นต์ทีหนึ่ง “ป๊วโตร.มาหาผม”

สีหน้าของดาร์นต์ยังคงไม่เปลี่ยนแปลง แม้แต่แววตาก็ยังเหมือนเดิม

ซึ่งค่อนข้างผิดจากที่เอกภพคาดเดาไว้ ดารันต์มองหน้าเอกภพอย่างต้องการ
ขอคำอธิบายเพิ่ม

“เขาบอกว่าอยากเจอผม อยากกระชับความสัมพันธ์”

“ความสัมพันธ์?”

เอกภพพยักหน้า “ความสัมพันธ์แบบคนในครอบครัว”

ดารันต์ปล้นเงิบไปอดีตใจหนึ่ง สีหน้าเคร่งเครียดขึ้นเรื่อยๆ “คุณเช็ก
คนของคุณที่ส่งไปเผ่าวิสุทธิเดี๋ยวนี้เลย” น้ำเสียงของดารันต์ลั่นห้วน เอกภพ
ยังไม่ทันได้หยิบโทรศัพท์มือถือออกจากกระเป๋า เสียงโทรศัพท์ก็แผดร้อง
ขึ้นมาดังลั่น เขารีบหยิบขึ้นมาดู คราวนี้เป็นปราชญ์จริง ๆ

เอกภพกดรับทันที ในช่วงเสี้ยววินาทีก็นึกถึงคำพูดดารันต์

‘ถ้าปราชญ์โทรมา คุณไม่เคยหลบออกไปรับโทรศัพท์แบบนี้
คุณคิดดูให้ดี ๆ ว่าที่ผ่านมาเป็นจริงอย่างที่ผมพูดหรือเปล่า’

เป็นอย่างนั้นจริง ๆ นั่นละ

[พีภพ!] เสียงของปราชญ์ร่อนรน [คนของเราที่ส่งไปดูแลวิสุทธิ
ถูกใครบางคนจัดการ วิสุทธิหายตัวไป! จากการตรวจสอบคนพวกนั้น
เป็นคนของ...]

เอกภพมองหน้าดารันต์ “ปวัต”

[ใช่ครับ! พีภพรู้ได้ยังไง]

เอกภพมีสีหน้าเคร่งเครียด “มีคลิปจากกล้องวงจรปิดไหม”

[มีครับ ผมจะรีบส่งให้เดี๋ยวนี้]

“คนของเราเป็นยังไงบ้าง”

[ถูกส่งไปโรงพยาบาลแล้ว อาการไม่เลวร้าย พีภพไม่ต้องห่วง]

“อืม” เอกภพวางสาย เขาสบตากับดารันต์ “วิสุทธิโดนจับตัวไป”

ใบหน้าของดารันต์กลับมานิ่งสงบ รวากับเจ้าชายที่ถูกผนึกอยู่ใน
ก้อนน้ำแข็งยักษ์ ห้องทั้งห้องพลันเงียบสนิท ไม่กี่วินาทีต่อมาโทรศัพท์มือถือ
ของเอกภพก็สั่น เขาแตะลงบนหน้าจอ คลิปจากกล้องวงจรปิดฉายขึ้นมา
ในลักษณะของภาพฮอโลแกรม

ภาพเคลื่อนไหวของวิสุทธิที่มีชายร่างกายกำยำสามสี่คนพาเดินออก

จากห้องพักปรากฏผู้ส่ายตา ชายแปลกหน้าเหล่านั้นปฏิบัติกับวิสุทธิ์ราวกับเป็นคนสำคัญ

นี่มันหมายความว่ายังไง...

เอกภพทดลองคลิบวิดีโอใหม่อีกครั้ง เขาหรีตาลงสำรวจใบหน้าของวิสุทธิ์อย่างละเอียด ใบหน้าชุ่มชื้นนั้นดูผ่อนคลายอย่างมาก

“ทำไมผมรู้สึกเหมือนกับว่าเขาเต็มใจ”

“เขาเต็มใจ” ดารันต์พูดด้วยน้ำเสียงสุขุม “เขามีเหตุผลอะไรที่ยังต้องอยู่ช่วยพวกเรา”

คำถามของดารันต์เหมือนลูกธนูดอกหนึ่งที่พุ่งแหวกอากาศเข้ามาทะลุลำคอของเอกภพให้เบือบี้ เอกภพค่อยๆ ชมวดคิ้วเข้าหากัน เขาเงิบเงิบไปนานมากๆ เมื่อคิดตามดารันต์ก็ค่อยๆ เข้าใจขึ้นมาทีละนิด

คนคนนี้ไม่ใช่คนหนักแน่นอะไร ในช่วงชีวิตที่ลำบากก็เลือกเดินทางผิด เอาความจำเป็นมาอ้าง หากวิสุทธิ์คอยช่วยเหลือสนับสนุนพวกเขาหลังจากเรื่องนี้จบ วิสุทธิ์ไม่มีทางได้กลับไปเป็นนักวิทยาศาสตร์ของสถาบันเมธา อาจจะถึงขั้นไม่มีที่ยืนในวงการเสียด้วยซ้ำ

ดังนั้นเหตุผลที่วิสุทธิ์จะยินยอมช่วยพวกเขาคือไม่มีเลย

“เขาถือเป็นหนึ่งในบุญเจ้าสำคัญ คุณอย่าลืมนะว่าวิสุทธิ์คือคนที่สถาบันเมธาเลือก เขาไม่ใช่คนโง่ ที่ดูขลาดเขลาเพราะสถานการณ์บีบบังคับเขายังเดินไปในเส้นทางที่ตัวเองไม่เคยเดิน เลยทำให้ขาดความรอบคอบระมัดระวังไปบ้าง แต่เรื่องงานวิจัย ถ้าเขาได้บันทึกไปอยู่ในมือ ไม่ช้าก็เร็วเขาต้องทำมันสำเร็จแน่นอน” ดารันต์สบตากับเอกภพ “ที่ผมกำลังจะบอกก็คือคนสำคัญขนาดนี้ คุณก็รู้ การเจรจาธุรกิจที่ดีควรต้องได้เห็นหน้ากันสักครั้ง แล้วอีกอย่างปวัตติกังไม่รู้ตัวตนที่แท้จริงของรสลินา ผมคิดว่าวิสุทธิ์เป็นฝ่ายเดินเข้าไปหาปวัตเอง”

ทันทีที่ดารันต์พูดจบ เอกภพก็เข้าใจจุดประสงค์ของปวัต เรื่องของวิสุทธิ์ เอกภพอาจจะไม่เข้าใจมากนักเพราะเขาเป็นคนที่มีแสงส่องลงมาตั้งแต่เด็ก ความดีความเลวไม่อาจสู้ชาติตระกูลที่ติดตัวมาตั้งแต่กำเนิด แต่กับปวัตที่เป็นคนประเภทเดียวกัน ทำไมเขาจะไม่เข้าใจ

“ผมคิดว่าผมรู้แล้วว่าทำไมปวัตโทร.หาผม”

“พวกคุณหนักันที่ไหน ส่งรายละเอียดมาให้ผม” บรรยายการรอบตัว
ของดาร์นต์เหมือนสายธนูที่ถูกยิงให้ตึงมากขึ้นเรื่อย ๆ “ผมจะไปกับคุณ”

“คุณไม่ต้องไป” คราวนี้เป็นเอกภพที่มีสีหน้าเรียบสงบ

“ไม่ได้” ดาร์นต์ปฏิเสธสวนขึ้นมาแทบจะในเสี้ยววินาทีเดียวกัน

เอกภพสูดลมหายใจเข้าลึก ในดวงตาของพวกเขาต่างสะท้อนภาพ
ของกันและกัน ผู้ปกครองเขตแปดพูดด้วยน้ำเสียงจริงจัง “การพบปะ
จะเกิดขึ้นในเขตของผม ส่วนสถานที่และเวลาปวัตจะเป็นฝ่ายแจ้งมาอีกที
ให้ผมจัดการเรื่องนี้ได้ไหม”

“ไม่ได้”

เอกภพกุมมือนดาร์นต์ “ผมแคไปคุยกับเขา ไม่ได้ไปทางไหนอะไร
ดาร์นต์ คุณเคยคิดบ้างไหมว่าหลังจากที่เราแต่งงานกันแล้ว คุณจะทำอะไร
คุณจะเป็นบอดี้การ์ดให้ผมอย่างนี้ไปเรื่อย ๆ เหรอ”

คำถามนั้นทำเอาสมองของดาร์นต์เหมือนถูกชอร์ตไปทันที

เอกภพเขยิบตัวเข้าไปชิดดาร์นต์ “คุณเคยถามตัวเองบ้างไหมว่า
อยากทำอะไร ชอบใส่เสื้อผ้าแบบไหน ชอบฟังเพลง ชอบดูหนังแนวไหน
หิม? เคยถามตัวเอง เคยปล่อยให้ตัวเองได้ทำอะไรเหล่านี้บ้างหรือเปล่า”

ดาร์นต์เงิบ

“ผมกับปวัตเรียกว่าอยู่ในโลกใบเดียวกัน ถึงผมจะไม่ได้คลุกคลี
ในวงการนั้น แต่ก็ไม่ใช่ที่ผมจะไม่รู้อะไรเลย” เอกภพพูดอย่างใจเย็น
“ที่ผ่านมาผมเคยติดกับคุณเหรอ แล้วปวัตก็เข้ามาในเขตของผม ไม่ใช่
ใครจะมาทำอะไรผมได้ง่าย ๆ ขนาดนั้น ก่อนจะเจอคุณ ผมใช้กระต่ายน้อย
น่ารักเสียที่ไหน คุณลองคิดภาพไหมว่าถ้าเรามีลูกกันแล้วคุณจะทำอะไร
จะตามเฝ้าผมไปทำงานอย่างเดียวเลยหรือไง”

ดาร์นต์ปัดหัวขึ้นมาเล็กน้อย “คุณคุยไกลไปแล้ว”

มือของเอกภพประคองต้นแขนของดาร์นต์ทั้งสองข้าง ใบหน้า
หล่อเหลาที่แฝงกลิ่นอายบ้าบิ่นเล็ก ๆ เลื่อนเข้ามาใกล้ “คุณอยู่นี่ได้ไหม
ให้ผมทำในส่วนของผมบ้าง ผมมีความจำเป็นที่ไม่อยากให้คุณไปด้วยจริงๆ”

เอกภพพูดด้วยน้ำเสียงจริงจังอย่างน้อยครั้งที่จะหยิบขึ้นมาใช้

ดาร์นต์เงียบ

“ผมจะทำตามที่ลูกน้องคุณสั่งทุกอย่างโอเคไหม” หน้าผากของเอกภพ
แนบลงกับหน้าผากของดาร์นต์ เวลาล่วงผ่านไปเกือบหนึ่งนาที่เห็นจะได้
ดาร์นต์จึงพูดขึ้นมาด้วยเสียงแผ่วเบา

“โอเค”

เอกภพจูบหน้าผากเกลี้ยงเกลาของดวงจันทร์

“เริ่มฝึกเป็นคุณนายได้แล้วนะ”

ปีใหม่ เดือนที่เคยผ่านพ้นไปก็หมุนวนกลับมาอีกครั้ง เช่นเดียวกับ
การฉีควัคซีนประจำปีของเอกภพและดาร์นต์ การฉีควัคซีนของดาร์นต์คือ
ปลายเดือนมกราคม ส่วนของเอกภพคือช่วงกลางปี และวันที่ปวัตน์กับ
เอกภพคือวันรุ่งขึ้นหลังจากวันที่ดาร์นต์ไปฉีควัคซีน ดาร์นต์ตั้งใจจะเลื่อน
การฉีควัคซีนออกไป แต่เอกภพไม่ยอม เช้าวันนั้นพวกเขาทะเลาะกันอยู่
พักหนึ่ง สุดท้ายเอกภพก็ได้ไปส่งคุณนายฉีควัคซีนสมใจ เอกภพทำ
ราวกับว่าการแหกปากร้องกรี๊ดเมื่อครั้งที่ตัวเองไปสำรวจเลือดตามคำสั่งของ
ดาร์นต์ที่โรงพยาบาลไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน

“ไม่ต้องกลัวนะ” ไม่รู้เอกภพบอกตัวเองหรือดาร์นต์ แขนแกร่ง
แข็งแรงที่เต็มไปด้วยมัดกล้ามเนื้อสวจากการดูแลอย่างดีของเทรนเนอร์
ออกกำลังกายส่วนตัวถูกยื่นไปตรงหน้าดาร์นต์ โดยที่เจ้าของแขนนั้น
ยืนหันหลังให้พยาบาลที่กำลังจะฉีควัคซีนให้ ดวงตาของดาร์นต์ห่อประกาย
ขบขัน ริมฝีปากวาดโค้งเล็กน้อย เขาวางมือข้างที่ไม่ได้จะถูกฉีควัคซีน
ลงบนแขนของเอกภพ

“มีคุณแล้วผมจะกลัวได้ยังไง”

เอกภพสุดลมหายใจเข้าลึก ทั้งตัวเกรียดเกร็งไปหมด เส้นเลือด
ตรงขมับเต้นตุบๆ “พีเพ็ญฉีดยาผมเบาๆ นะ”

นางพยาบาลหัวเราะ “พีก็ฉีดเบาตลอดละ”

“ไม่จริง พีเพ็ญฉีดยาเจ็บ”

ตอนนั้นวัคชินก็ถูกแรงดันของเข็มฉีดยาผลักเข้าสู่ชั้นผิวหนังด้วยความเร็วสูง ไม่กี่วินาทีต่อมานางพยาบาลก็ดึงเข็มฉีดยาแบบไร้เข็มกลับมาริมฝีปากเผยรอยยิ้มอ่อนโยนและสดใส

“เสร็จแล้วจ้า”

ดาร์นต์เลิกคิ้วเล็กน้อย “ไม่รู้สิกละครับ”

เอกภพส่งเสียงจี้จ๊ะ แต่ยังไม่ยอมหันหน้ากลับไปมองพี่เพ็ญ

...

ตกกลางคืนดาร์นต์เริ่มมีไข้อ่อนๆ เขากินยาแล้วล้มตัวลงนอนบนเตียงอย่างว่องไว เอกภพถึงดาร์นต์เข้าไปกอดพลาจเอาคางถูศีรษะของดาร์นต์ไปมาอย่างที่ชอบทำอยู่บ่อยๆ

“ผมว่านะให้ปราชญ์หอะแดปเตอร์ให้ยังเร็วกว่าอีก ไอ้ซึกากนั่นมันไปตรวจสอบถึงดาวพลูโตหรือยังงั้น”

ดาร์นต์หลับตาลง โคลงศีรษะเล็กน้อย มุมปากยกยิ้มอย่างอ่อนแรง “ใจเย็น”

อะแดปเตอร์เสียบแฟลชไดรฟ์นั้น พิภพยังคงตรวจสอบอยู่ คนคนนั้นแะมาหยิบๆ จับๆ แฟลชไดรฟ์ที่ห้องของเอกภพเป็นบางครั้ง บางคราว ทุกครั้งที่มาก็จะมีพุดตืดติดมือมาด้วย แต่ก็โดนเอกภพจับโยนทิ้งหมด

พ่อคนจริยธรรมสูงส่งคนนี้ หัวดีท้ายคร้าวเขาอยู่ทุกวี่ทุกวัน

เอกภพบ่นจิ้งจิ้งๆ อยู่ข้างหู ถ้าเป็นเมื่อก่อนดาร์นต์จะรู้สึกรำคาญแต่เดี๋ยวนี้เขาชินแล้ว

“ผมไม่ชอบไอ้ซึกากนั่นจริงๆ นะ มันจะจีบคุณ มันคิดว่าตัวเองสู้ผมได้เหวอ แต่ความหล่อผมก็กินขาดแล้ว ไซ้ไหม ไซ้ไหมที่รัก” เอกภพโน้มหน้าลงไปใกล้ดาร์นต์

ดาร์นต์เงิบ

“นี่คืออะไร คุณจะบอกว่าสามิคุณหล่อน้อยกว่าไอ้ซึกากนั่นเหวอ!”

“คุณหล่อที่สุด”

เอกภพยิ้ม ก้มลงหอมแก้มดาร์นต์พอดใหญ่ “ถ้าไม่หล่อขนาดนี้

จับคุณไม่ติดหรอก”

ดาร์นตถึงกับต้องหลุดยิ้มซ้ำ เอกภพยกมือขึ้นแตะหน้าผากคนใน
อ้อมกอด

“ใช้ลดแล้วนี่นา” เขาก็มลงจับเหม่งเกลี้ยงเกลาเบาๆ “เมื่อก่อน
หลังจากที่ฉีดวัคซีนเสร็จ คุณได้ลากลับบ้านหรือเปล่า ใครดูแลคุณ”

ดาร์นตคล้ายว่ากำลังจะหลับ เขาเพิ่มพ้ำ “คนเดียว...” น้ำเสียงง่วงงุน
ทำให้เอกภพไม่ถามอะไรอีก เขาดึงผ้าวมมาห่มถึงคอ ดาร์นต ก้มลงจูบ
มุมปากสีซีดแผ่วเบา

“ฝันดีครับ”

ตอนเช้าดาร์นตถูกปลุกด้วยสัญญาณโด่งของใครบางคน อาการหลังฉีดวัคซีน
มาเยือนแล้ว เปลือกตาและทุกส่วนของร่างกายดาร์นตหนักอึ้ง เขาปรือตา
ขึ้นมามอง เห็นเอกภพอยู่ในเสื้อสูทสีกรมท่าเต็มยศ

ช่างเป็นภาพที่คุ้นตา

“เดี๋ยวพี่ออร์จะมาปลุกคุณไปกินข้าวกินยานะ”

ดาร์นตพยักหน้าเบาๆ เขาหลับตาลง ตัวดาร์นตร้อนราวกับไฟลวก
เอกภพรู้สึกร้อนใจ “คุณลุกมากินข้าวเลยดีกว่า จะได้กินยา ตอนนี้ตัวคุณ
ร้อนมาก”

ดาร์นตปรือตาขึ้นมองเอกภพอีกครั้ง “แผนผังของโรงแรมที่ผม
ส่งให้คุณ คุณจำได้ใช่ไหมว่าอะไรอยู่ตรงไหน ผมบอกลูกน้องแล้ว แต่ก็
หวังให้คุณจำได้ด้วย ถ้าเกิดอะไรขึ้นมา บันไดหนีไฟตรงทางออกบีหนึ่ง
ฝั่งซ้ายหลังจากที่เดินออกมาจากบาร์ ให้คุณไปที่นั่น แล้วลงไปชั้น...”

“ผมรู้” เอกภพหลุดยิ้มซ้ำ “จำได้” เขาก็มลงหอมแก้มดาร์นต

ดาร์นตดินหน้าเอกภพออก “ไปได้แล้วละ ไปเลตจะไม่ได้”

“เดี๋ยวให้พี่ออร์เข้ามาหาคุณนะ”

ดาร์นตพยักหน้า

เอกภพหอมแก้มดาร์นตอีกที จับคางแล้วจูบลงบนริมฝีปากซีดเขียว
เขาผละออกอย่างอ้อยอิ่งก่อนจะเดินตรงไปที่ประตู ประตูเลื่อนเปิดออก

ดาร์นตีพิมพ์ขึ้นมาจากแว่น

“กลับบ้านเร็ว ๆ นะ” เขาเว้นจังหวะเล็กน้อย “กลับมาหาผมเร็ว ๆ”
วินาทีนั้นอากาศที่สุดเข้าไปในปอดก็ราวกับคมมีดที่เสียดแทงจนทำให้
หน้าอกรู้สึกเจ็บ หัวใจเขาบีบรัด ทั้งหวานทั้งขมสุดจะบรรยายเลยจริงๆ
เอกภพไม่กล้าหันกลับไปมองดาร์นตี เขากลัวว่าถ้าหันกลับไปแล้วเขาจะ
ไม่อยากไปไหนทั้งนั้น

“ได้ จะรีบกลับมาหาคุณ”

แต่เอกภพก็คือเอกภพ เอาแต่ใจตัวเองมาตั้งแต่ไหนแต่ไหน สุดท้าย
เขาก็หมุนตัวกลับไปทีเดียวก่อนหน้าหล่อเหลาประดับไปด้วยรอยยิ้มกว้าง
ขบขัน เขาก็มองดูหน้าคุณนายอีกครั้งหนึ่ง

ดาร์นตีขมวดคิ้วขึ้นไปประตู่ “ไปได้แล้ว”

เอกภพยื่นแก้มข้างหนึ่งไปใกล้ดาร์นตี นิ้วชี้แตะลงบนแก้มตัวเอง
“หอมก่อน”

ตัวของดาร์นตียังคงขมวดอยู่ แต่ริมฝีปากกลับเผยรอยยิ้มจนใจ
เขายกศีรษะขึ้นไปจูบแก้มของอีกฝ่าย เอกภพยืมไปทั้งปากทั้งตา อ้อยอิ่ง
อยู่อีกครู่ใหญ่ ๆ ก็ตัดสินใจออกจากคอนโดในที่สุด

ผ่านไปเกือบยี่สิบนาที ดาร์นตีค่อย ๆ ลืมตาขึ้นมา ใบหน้าที่ซีด
อยู่แล้วดูซีดลงไปอีก ทว่าดวงตาสีเข้มนกลับมีประกายประหลาดพุ่งออกมา
จากกันนี้ เขาถามออกไปเสียงเบา

“สมพร คุณเอกภพไปหรือยัง”

[กำลังมุ่งหน้าสู่สถานที่นัดหมายค่ะ]

ดาร์นตีลุกขึ้นนั่ง ตรงขมับเต้นตุบ ๆ ราวกับโดนเข็มเหล็กบีบรัด
ลมหายใจร้อนรินรดอยู่บนผิวเนื้อเหนือริมฝีปาก เขาหยิบแท็บเล็ตของ
ตัวเองบนโต๊ะข้างหัวเตียงมาเปิดจอแสดงตำแหน่งของเอกภพ จุดสีแดงนั้น
เคลื่อนไปตามเส้นทางที่ดาร์นตีเป็นคนกำหนดให้ทีม ดาร์นตีหยิบหูฟัง
ข้างหนึ่งที่เอาไว้ใช้สื่อสารกับลูกน้องในทีมมาใส่ ดวงตากวาดเช็ครายละเอียด
ของเส้นทางว่ายังคงอยู่ในแผนการที่วางไว้หรือไม่ ตอนนั้นเองโทรศัพท์มือถือ
ของดาร์นตีก็สั่นเบา ๆ เขาหยิบมันขึ้นมาดู ดวงตาที่นิ่งสงบพลันวูบไหว

ลันระริก

[พ่อ : นี่เป็นเอกสารรายละเอียดสิ่งประดิษฐ์ของนักศึกษาคนหนึ่ง
ที่เพื่อนพ่อเคยเป็นอาจารย์ที่ปรึกษาให้ ไซท์ลูกตามหาหรือเปล่า]

ดาร์นเปิดไฟล์นั้น กวาดสายตาอ่านอย่างรวดเร็ว ดวงตาพลัน
ล้าลึกมากขึ้นเรื่อยๆ ดาร์นดีลกลับตาลง พยายามดึงสติออกมาจากสมอง
ที่ร้อนลวก เรียบเรียงข้อมูลต่างๆ อย่างช้าๆ ก่อนจะลืมหืมตาขึ้นแล้วกด
โทร.ออกหาใครบางคน

ไม่นานนปลายสายก็กดรับด้วยน้ำเสียงเป็นมิตรและประหลาดใจ
[ไม่คิดว่าคุณจะมา]

“คุณจะต้องเวลาอีกนานไหม”

[คุณหมายถึงเรื่องอะไร]

“แฟลชไดรฟ์” ดาร์นดีพูดเสียงเย็น

[ผมกำลังหาวิธีอยู่ คุณใจเย็นๆ หน่อยสิ กินพุตดิ่งที่ผมซื้อไปให้
สักถ้วย]

“หรือจะให้ผมทำเอง”

พิภพรหัวเราะเบาๆ [มันไม่ได้ง่ายขนาดคนธรรมดาจะทำได้นะ]

ใบหน้าของดาร์นดีไม่แสดงอารมณ์ใดๆ “คุณรู้จักอาจารย์ชัยวัฒน์ไหม”
อีกฝ่ายเงียบไป

“เขาคืออาจารย์ที่ปรึกษาสิ่งประดิษฐ์ที่คุณส่งเข้าประกวดเมื่อสมัยคุณ
เรียนมหาวิทยาลัย สิ่งประดิษฐ์อันนั้นคือแฟลชไดรฟ์ที่ตอนนี้อยู่ในมือผม
ผมมีสำเนาเอกสารงานประกวดชิ้นนี้ของคุณอยู่ คุณจะถ่วงเวลาไปอีกนาน
แค่ไหน ถ้าคุณไม่เอาอะแดปเตอร์ที่ใช้สำหรับเปิดแฟลชไดรฟ์ขึ้นมาให้ผม
เดี๋ยวนี้ ผมจะไม่รอคุณแล้ว และจะทำการส่งมอบบันทึกงานวิจัยชิ้นนี้
ให้สถาบันเมธาด้วยชื่อของคุณเอกภพ”

[คุณรู้จักอาจารย์ชัยวัฒน์ได้ยังไง]

“ขึ้นมาหาผมเดี๋ยวนี้” ดาร์นดีไม่ตอบคำถามนั้น เขาวางสาย

เดินโง่งนออกไปจากห้องนอน ไล่กำว้างเข้ามาล้อมหน้าล้อมหลัง ดารันต์ไม่มีแรงแม้แต่จะก้มตัวลงไปลูบหัวไล่กำ ตอนนั้นฟ็อร์ก็เดินยกถาดอาหารเข้าพร้อมยามาให้ดารันต์พอดี

ดารันต์คล้อยยิ้มบาง ใบหน้าไร้ประกายชีวิตจนน่ากลัว “ผมกำลังจะไปหาเลย...”

“กลับไปนั่งที่เตียงเลยละ!” ฟ็อร์ไล่ดารันต์กลับไปเตียงอย่างร้อนรน ไล่กำวิ่งตามไปติดๆ ตอนที่ดารันต์นั่งหลังพิงกับหัวเตียง ไล่กำก็ยกขาหน้าทั้งสองข้างขึ้นมาวางตรงขอบเตียง ดวงตาสีดำแป๋วแหววจับจ้องดารันต์ไม่วางตา ทางกลมพูของมันสั่นไปมาอย่างให้กำลังใจ

ดารันต์เอื้อมมือไปลูบหัวของไล่กำเบาๆ

ประตูลิฟต์ดำหูลูกลูกชายกำยำในชุดสูทเปิดออก รองเท้าหนังมันเงาเหยียบลงบนพื้น ก่อนที่หัวเข่าภายใต้กางเกงสแล็กสีกรมท่าจะเหยียดตรง ร่างสูงใหญ่ของใครบางคนปรากฏขึ้น ผมสีดำปาดเจลเก็บเรียบร้อย ใบหน้าหล่อเหลาเงิบขรึม ดวงตาปรากฏแววดุดันบ้ำบั้นเสมือนเลื่อยร้าย บรรยากาศหนักอึ้งและเต็มไปด้วยความหึงผยองนั้นปกคลุมไปทั่วทั้งบริเวณ บอดีการ์ดในชุดสูทสองคนเดินมาประกบ แล้วพาเอกภพขึ้นลิฟต์ไต่ไปยังบาร์หรูชั้นบนสุดของโรงแรมที่เปิดเป็นกรณีพิเศษเพื่อการนัดหมายครั้งนี้โดยเฉพาะ เชื้อนาฬิกาบนหน้าปัดสวยที่แสดงเวลาบนโลกและดาวอังคารบนข้อมือข้างซ้ายเคลื่อนไปข้างหน้าอย่างช้าๆ

ฟ็ับ ประตูลิฟต์เปิดออก บอดีการ์ดนำเอกภพออกจากลิฟต์ตรงเข้าสู่บาร์ที่หรูหราที่สุดในเขตแปด

ปีพุทธศักราช 2814

โลกไม่ได้มีอยู่เพียงใบเดียวอีกต่อไป

แต่การจะได้ย้ายไปอาศัยบนดาวโลก 2.0 นั้นต้องผ่านการคัดเลือกเสียก่อน

แม้โลกจะกลายเป็นที่อยู่อาศัยที่ไม่น่าอยู่

เพราะมีทั้งมลพิษ โรคระบาดที่ไร้ต้นสายปลายเหตุ

ภัยธรรมชาติ และสภาพอากาศแปรปรวนรุนแรง

แต่ “เอกภพ” ลูกชายเพียงคนเดียวของผู้มีอิทธิพลในกรุงเทพฯ เขตแปด

ยังคงเลือกที่จะอยู่บนโลกใบเดิมต่อไป

และเพราะเขามีอาชีพมาเฟียทวงหนี้ จึงก่อให้เกิดอันตรายรอบด้าน

แม้ของเขาเลยบังคับให้รับบอด้การด์มือดีไว้ข้างกาย

“คารินต์” อดีตตำรวจระดับหัวกะทิก็คงอยู่บนโลก 2.0

จึงต้องมาเป็นบอด้การด์ให้กับมาเฟียทวงหนี้อย่างเอกภพเขตแปด!

หมวดนวนิยาย

ISBN 978-616-18-4939-9

9 786161 849399

ทดลองอ่าน

Typo Design: maykopo

ราคาชุดละ 880 บาท